

Església de Tarragona

Butlletí Oficial de l'Arquebisbat

Núm. 12

Desembre 2005

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

12

Tarragona, desembre de 2005
3a època. Núm. 395

Sumari

Secció oficial

Sr. Arquebisbe

Cartes

Felicítació pel naixement de la filla dels prínceps d'Astúries i ducs de Montblanc 431

Decrets

Nomenament de l'ecònom de l'arxidiòcesi. 433

Modificació dels Estatuts del Consell del Presbiteri..... 434

Homilies

125è aniversari de la dedicació de l'església de Sant Pere Apòstol del Serrallo 434

Funeral d'Olga Acebes i els seus tres fills 437

Festa de la Mare de Déu del Claustre 439

Paraules

Inauguració de l'Hospital del Vendrell 442

Conclusió de l'acte commemoratiu del 40è aniversari del concili Vaticà II i del 10è del concili provincial Tarraconense 1995 443

Salutacions

Opuscle de Nadal dels Retaules Vivents de Nadal de Reus 445

Opuscle de Nadal de l'Associació Pessebrista de Tarragona 446

Als Quatre Vents

058. Estimar i servir l'Església 447

059. Fidelitat renovada i creativa 448

060. L'Església, sagrament de la comunió amb Déu..... 449

061. L'Església, casa i escola de comunió	450
Activitats del mes de novembre de 2005	451
Secretaria General i Cancelleria	
Nomenaments del mes de novembre de 2005 .	455
Circular referent al patrimoni artístic parroquial sota custòdia de particulars	455
Calendari d'actes del mes de novembre de 2005	457
Programació pastoral dels arxiprestats per al curs 2005-2006.....	457
Delegació Dioc. de Mitjans de Comunicació Social	
Nota referent a l'esfondrament d'una part de la muralla.....	469
Delegació Diocesana d'Apostolat Seglar	
Carta als consiliaris de les associacions, confraries i germandats de Setmana Santa	470
Delegació Diocesana de Vocacions	
Carta d'agraïment per l'adhesió a la Cadena de pregària per les vocacions.....	471
Secció informativa	
<i>Cròniques</i>	
Ensulsida de la muralla romana.....	472
Inauguració de la restauració del retaule major de la capella del Santíssim de la Catedral....	473
Glossa informativa de la capella.....	473
Necrològica de Mn. Josep M. Ferré Batlle	476
Secció documental	
Sant Pare	
Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau ...	478

(72 p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12. 43003 Tarragona

Portada: Fragment de l'enteixinat de la sagristia de la Catedral i butlla *Inter primas Hispaniarum*, d'1 de juliol de 1091, del papa Urbà II, per la qual restaura la seu metropolitana de Tarragona i nomena Berenguer Sunifred de Lluçà arquebisbe de Tarragona i li concedeix el pal·li (Fotografies: Joan Farré/ELA)

Dip. Legal: T. 2 - 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Composició i muntatge del text: Secretaria General i Cancelleria

Publicitat: Ferran Juan. Tel. 977 21 26 28

Senyor Arquebisbe

CARTA

a SS.MM. els Reis d'Espanya, de felicitació pel naixement de la primera filla de SS.AA.RR. els Prínceps d'Astúries i Ducs de Montblanc

Conferència Episcopal Tarraconense
Presidència

A SS. MM. los Reyes de España

Majestades,

En nombre de la Conferència Episcopal Tarraconense que me honro en presidir hago llegar a SS.MM. nuestra más sincera felicitación por el nacimiento de S.A.R. la Infanta Dª Leonor, primera hija de SS.AA.RR. los Príncipes de Asturias y Duques de Montblanc.

Damos gracias a Dios por este feliz acontecimiento y elevamos nuestras oraciones para que conceda una inagotable felicidad a toda la Familia Real, así como a todo nuestro país.

† Jaime Pujol Balcells,
*Arzobispo Metropolitano de Tarragona
y Primado de las Españas
y Presidente de la Conferencia Episcopal Tarraconense*

Tarragona, 4 de noviembre de 2005

CARTA

a SS.AA.RR. els Prínceps d'Astúries i Ducs de Montblanc, de felicitació pel naixement de la seva primera filla

Conferència Episcopal Tarraconense
Presidència

A SS.AA.RR. los Príncipes de Asturias y Duques de Montblanc

Altezas,

En nombre de la Conferència Episcopal Tarraconense que me honro en presidir, hago llegar a SS.AA.RR. nuestra más sincera felicitación por el nacimiento de S.A.R. la Infanta Dª Leonor.

El nacimiento de vuestra hija es como un milagro único, es el milagro del presente y la esperanza del futuro. Un hijo representa —como dijera un poeta— la opinión de Dios de que el mundo debe continuar, y trae consigo la bendición del Altísimo.

Damos gracias a Dios por este feliz acontecimiento y elevamos nuestras oraciones para que conceda una inagotable felicidad a SS.AA.RR. y a vuestra hija, así como también a todo nuestro país.

† Jaime Pujol Balcells
*Arzobispo Metropolitano de Tarragona
y Primado de las Españas
y Presidente de la Conferencia Episcopal Tarraconense*

Tarragona, 4 de noviembre de 2005

NOMENAMENT

de l'ecònom de l'arxidiòcesi de Tarragona

NÓS, DOCTOR JAUME PUJOL BALCELLS, arquebisbe de Tarragona i primat, en comunió amb la Santa Seu Apostòlica.

A l'estimat en Crist MN. JOAQUIM FORTUNY VIZCARRO, pau en el Senyor.

Havent de proveir el càrrec d'ecònom diocesà, i feta la preceptiva consulta al Col·legi de Consultors i al Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics, tal com ho disposa el dret vigent (CIC, 494), per les presents us nomeno ECÒNOM DE L'ARXIDIÒCESI DE TARRAGONA, per a un període de cinc anys, amb les facultats que corresponen per dret comú a aquest càrrec.

En confiar-vos aquest servei eclesial tinc la seguretat que l'exercireu amb zel, doctrina i prudència, com a íntim col·laborador meu, en bé de l'Església arxidiocesana de Tarragona.

Tarragona, 19 d'abril de 2005

Davant meu,

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Joaquim Claver Caselles
Secretari general i canceller

DECRET

de 2 de novembre de 2005 pel qual es modifiquen els Estatuts del Consell del Presbiteri

PEL PRESENT DECRET estableixo que tots els càrrecs que formen part del Consell Episcopal siguin membres del Consell del Presbiteri per raó del càrrec, i que així s'indiqui en els seus Estatuts (art. 4.2).

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

† Jaume Pujol Balcells

Davant meu,

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Joaquim Claver Caselles
Secretari general i canceller

HOMILIA

en el 125è aniversari de la dedicació de l'església de Sant Pere Apòstol del Serrallo de Tarragona. 1 de novembre de 2005

Ap 7,2-4.9-14, 1Jn 3,1-3, Mt 5,1-12a

Benvolgut Mn. Josep Maria, preveres concelebrants, germans i germanes en el Senyor,

Tinc una gran alegria de celebrar per a vosaltres l'eucaristia en aquest bonic i important aniversari de la vostra parròquia: 125 anys. Us he tingut molt presents aquests dies de vagues, i he pregat perquè es trobés una solució justa a les vostres peticions. Que la Mare de Déu del Carme i sant Pere intercedeixin davant la Santíssima Trinitat per tots vosaltres, per les vostres famílies i per la vostra feina.

La solemnitat de Tots Sants que avui celebrem ens fa pensar en la comunió dels sants. Cada diumenge, quan recitem el credo —avui també ho farem—, després de confessar la fe en l'Església afegim: «[Crec] en la comunió dels sants.» Tots els creients formen un sol cos, que és el cos místic de Crist. Per això el bé dels uns es comunica als altres, de manera semblant al que passa en el cos humà, que el bé d'un membre repercuteix en tot el conjunt (cf. *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 947).

Per la comunió dels sants estem units als qui ens han precedit i han arribat al Cel. El text de l'Apocalipsi que acabem de llegir els mostra com «una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de tota nacionalitat, de totes les races, i de tots els pobles i llengües» (Ap 7,9). Ells ja han arribat al destí per al qual hem estat creats, i viuen eternament feliços en la comunió amb Déu. Ells intercedeixen per nosaltres,

i la seva sol·licitud de germans ajuda molt la nostra feblesa (cf. *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 956).

Ens sentim units també als fidels difunts que, havent mort en la gràcia de Déu, encara necessiten purificació. Amb tot l'afecte resem i oferim suffragis per ells.

La comunió dels sants ens ajuda a tenir una perspectiva més àmplia, més gran, de l'Església. En la visió escatològica de l'apòstol Joan es presenta l'Església del cel com una multitud reunida en la lloança a Déu. D'una manera semblant, això és també el que fem quan la comunitat cristiana es reuneix per celebrar la litúrgia. El temple parroquial no és només el lloc de reunió per a la celebració; és a més una imatge forta de l'Església universal, reunida entorn de Jesucrist, el Bon Pastor. Per aquest motiu, a la cerimònia de la dedicació d'un temple li donem una rellevància especial.

Avui celebrem els 125 anys de la dedicació d'aquesta magnífica església de Sant Pere. La va inaugurar l'arquebisbe Constantí Bonet el dia de Tots Sants de 1880, per a l'atenció pastoral dels pescadors. I certament els pescadors de Tarragona han trobat aquí el lloc adient on santificar les festes, on retrobar-se amb Déu i demanar-li ajuda per a les seves necessitats.

Però el culte a Déu no queda circumscrit a una construcció material. Com escriu sant Pere en la seva primera carta, els fidels mateixos som les «pedres vives», aplegades per «a l'edificació d'una casa espiritual» (cf. 1Pe 2,4-5). Si ens sabem pedres vives del temple de Déu serem conscients que podem lloar Déu, i així ho hem de fer, en qualsevol lloc on ens trobem; el lloem amb la nostra pregària filial i confiada, amb la nostra caritat envers els altres, amb tota la nostra vida cristiana.

La festa d'avui ens recorda també que el nostre destí és al Cel, on ens espera el nostre Pare Déu. Hem sentit a la segona lectura aquest afirmació rotunda i consoladora de la nostra filiació divina: «Mireu quina prova ens ha donat el Pare: Déu ens reconeix com a fills seus, i ho som» (1Jn 3,1). I el camí per assolir aquesta gràcia és el de les benaurances, el del seguiment de Jesucrist, el camí de la vida cristiana.

A l'evangeli de sant Mateu hem vist que cada benaurança va seguida d'una promesa de recompensa al Cel. Però no pensem que el fet de viure el missatge cristià té sentit només amb vista a l'altra vida. Jesús assegura la felicitat ja aquí a la terra als qui viuen les benaurances: Feliços els pobres en l'esperit; feliços els humils; feliços els qui tenen fam i set de justícia; els compassius; els nets de cor; els qui posen pau; els perseguits pel fet de ser justos (cf. Mt 5,1-12). Aquests són els qui fan feliços els altres, i ells mateixos troben la felicitat a la vida terrenal.

Deixem-nos captivar per l'atractiu de la vida cristiana, il·lusionem-nos-en. En algun moment ens pot desanimar el pensament que la societat s'ha apartat de Déu i ens veiem obligats a anar a contracorrent. És cert

que trobem força gent allunyada de la vida cristiana. Potser sigui perquè els sembla impossible que es pugui ser feliç comportant-se honradament en els negocis, practicant la castedat, renunciant al luxe del consumisme, sent fidels en el matrimoni, preocupant-se pels altres. En una paraula, sent coherents amb la fe en la vida quotidiana. Però sens dubte canviaran d'opinió quan vegin que són precisament els qui viuen així els més feliços. I molts se sentiran atrets per la bellesa i la pau d'una vida moguda per la caritat i per la humanitat amb què els cristians procuren tractar els qui els envolten. No ho dubtem: la doctrina de Jesucrist es comprèn quan es veu encarnada en persones concretes.

Com explicava el sant pare Benet XVI amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut a Colònia, els «sants han estat persones que no han cercat obstinadament la seva felicitat, sinó que han volgut simplement lliurar-se, perquè han estat assolits per la llum de Crist. D'aquesta manera, ells ens indiquen la via per ser feliços i ens mostren com s'aconsegueix ser persones veritablement humanes. [...] Els sants són els veritables reformadors. Només dels sants, només de Déu prové el canvi decisiu del món. [...] No són les ideologies les que salven el món, sinó només el fet de dirigir la mirada al Déu vivent, que és el nostre creador, el garant de la nostra llibertat, el garant del que és realment bo i autèntic» (Benet XVI, Discurs, 20 d'agost de 2005).

Això exigeix en cadascú un canvi de mentalitat, una conversió personal. Hem de fer que la nostra vida estigui guiada per la caritat i el servei, no per l'individualisme i la recerca indiscriminada de la satisfacció dels propis capricis, sense atendre a la veritat o al bé, amb menyspreu del que és bo i veritable. No n'hi ha prou de plànyer les desgràcies: han de moure'ns a la pregària i a ajudar els qui les pateixen. Cal que ens preguntem si ens interessem prou per les persones que tenim al costat. La vida cristiana comença per la pregària i el servei.

Com segurament ja sabeu, avui s'inicia a totes les diòcesis catalanes una bonica iniciativa: la *Cadena de pregària per les vocacions*. L'objectiu és formar una cadena indefallent d'oració, de manera que, durant tot el mes de novembre, no passi ni un minut sense que pugui al Cel una pregària sincera per les vocacions. A l'arxidiòcesi de Tarragona ens correspon organitzar aquesta cadena avui, dia 1, i a més els dies 11 i 21 de novembre. És un compromís de pregària que tots, d'una manera senzilla, podem dur a la pràctica: a les parròquies, a les comunitats o a casa nostra, ja sigui personalment o en família.

És una iniciativa plena d'esperança. El fet que durant les vint-i-quatre hores del dia sempre hi hagi algú pregant per les vocacions serà una gran manifestació de fe que el Senyor, sens dubte, beneirà generosament. Demano a tots, doncs, que, especialment aquests tres dies, col·laboreu a sostenir la cadena. En aquest aniversari ens encomanem a la Mare de Déu

del Carme, patrona dels navegants. Demanem la seva intercessió perquè Déu ompli de benediccions els pescadors i mariners de Tarragona, i tots els habitants i feligresos d'aquesta Parròquia.

HOMILIA

en la missa en sufragi per Olga Acebes i els seus tres fills, morts a causa d'una explosió de gas en un edifici de Tarragona. 12 de novembre de 2005

Lectures: Romans 6,3-9 i Marc 15,33-39.16,1-6

Queridos David, padres y abuelos de los difuntos, familiares y amigos; hermanos y hermanas en el Señor:

Nos hemos reunido para celebrar la eucaristía en sufragio por las personas que han perdido la vida en este accidente que ha conmovido a toda nuestra ciudad y a tantas otras personas. Ofrecemos la misa por las almas de Olga y de sus tres hijos, David, Raúl y Sergio, y la de Josep. Dirigimos también nuestra plegaria al Señor por todos vosotros, los familiares, especialmente por ti, David, que inesperadamente has perdido a tu querida mujer e hijos, y por los heridos que aún se encuentran en situación grave.

Todos sentimos la necesidad de acompañaros en estos momentos dolorosos. Nos gustaría daros lo mejor, ser bálsamo eficaz para suavizar vuestras heridas, y ciertamente es de agradecer la asistencia de tantas personas que habéis venido hoy a la Catedral primada de Tarragona, bastantes llegados desde lugares muy distantes.

Quisiera tener palabras de consuelo para vosotros, aunque el corazón y el entendimiento se rebelan ante tanto dolor. Parece que no es posible encontrar razones humanas para el consuelo. ¿Por qué ha sucedido una cosa así?, nos preguntamos. El dato frío de que haya sido el resultado de una explosión no nos convence. Eso es verdad, pero en nuestra pregunta late algo todavía más profundo que alcanza al sentido de la vida y de la muerte de los hombres. ¿Por qué te los has llevado, Señor? Los cristianos tenemos, en la fe, una respuesta. Sabemos que la muerte no es un final absoluto, sino el principio de una nueva vida, de una vida para siempre de gozosa comunión de amor con Dios. Lo que sucede es que a los hombres no nos resulta fácil entender sus designios, y que su infinita bondad se halla detrás de acontecimientos tan dolorosos como la muerte, y más aún cuando se produce en circunstancias tan tristes.

La muerte es siempre un misterio. «Frente a la muerte, el enigma de la condición humana alcanza su cumbre» (*Gaudium et spes*, 18). Aún así, los cristianos tenemos una certeza que no nos quita el dolor de la separación, pero que nos llena de esperanza y nos da consuelo: la muerte, que entró en el mundo a causa del pecado, ha sido transformada por Cristo. Jesús, el Hijo de Dios, sufrió también la muerte, propia de la condición huma-

na, en un acto de obediencia a la voluntad del Padre. Y la obediencia de Jesús transformó la maldición de la muerte en bendición (cf. Rm 5,19-21; *Catecismo de la Iglesia católica*, n. 1009).

Gracias a Jesucristo, la muerte cristiana tiene un sentido positivo: nos conduce al encuentro con nuestro Padre Dios. Como hemos leído en la primera lectura: «Si hemos muerto con Cristo, creemos que también viviremos con él.» Este morir con Cristo hace referencia a rechazar de nuestra vida todo lo que no es digno de nuestra condición de hijos de Dios. La vida cristiana consiste en amar la voluntad paternal de Dios; aceptarla siempre, aunque a veces no logremos entenderla a causa de la limitación de nuestra inteligencia.

En el evangelio hemos contemplado dos escenas que no se pueden separar, pues constituyen en realidad un único acontecimiento: la vida de Jesús no termina con la muerte, sino que va seguida de su resurrección. El Viernes Santo, en la inminencia de su muerte, Jesús con voz potente dirige a su Padre la tremenda pregunta con que comienza el Salmo 22: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?» El que pronuncia estas palabras es el Hijo eterno del Padre, con quien está inseparablemente unido en una misma naturaleza y por un infinito amor. El Hijo de Dios, que vino a la tierra para salvarnos, ha hecho suyo el desconsuelo que sufrimos los hombres. En su humanidad siente como si su Padre eterno le hubiera abandonado. En ocasiones como la que ahora nos encontramos, nos puede sobrevenir también a nosotros esta tentación: nos parece que Dios nos abandona, que no nos escucha. Pero no es así, porque Jesús resucitó realmente, y con su resurrección venció definitivamente la muerte y nos trajo la salvación eterna.

Los cristianos podemos comprender un poco el misterio de la muerte al considerar la pasión, muerte y resurrección de Cristo. Su muerte trágica y su resurrección son para nosotros fuente de vida eterna. Él nos ha dejado la eucaristía, que ahora celebramos, como memorial de su pasión y resurrección. En el sacrificio eucarístico Cristo vuelve a ofrecerse por amor nuestro, para que se actualicen a lo largo de los siglos —y ahora para todos nosotros— sus palabras: «El que come mi carne y bebe mi sangre tiene la vida eterna, y yo lo resucitaré en el último día.»

A los que, por gracia de Dios, tenemos la fe cristiana, nos da consuelo que podemos hacer algo importante y muy eficaz por los difuntos: rezar y celebrar y participar en la santa misa, ofreciéndola como sufragio por sus almas. De esta forma les seguimos queriendo más allá de esta vida.

Continuamos la celebración de la eucaristía, y ponemos sobre el altar las penas, los trabajos, las tristezas, las ilusiones y las esperanzas de cada uno de nosotros. Recemos los unos por los otros. Y yo os pido que esta oración nuestra esté especialmente orientada a pedir a Dios por los que perdieron la vida en este accidente, y también para que, a aquellos que

se quedan con el corazón desgarrado por haberlos perdido, el Señor les conceda, junto con su consuelo paternal, fortaleza y esperanza.

En estos días celebramos la novena a la Mare de Déu del Claustre. Que la Virgen, nuestra Madre, nos conceda ser fieles hasta el final. Le pedimos que nos asista en la hora de nuestra muerte, como estuvo presente junto a la Cruz de su Hijo. Y muy particularmente le pedimos que salga al encuentro de los que ahora nos han dejado para conducirlos, muy bien preparados por ella, a la presencia de la Santísima Trinidad.

HOMILIA

en la festa de la Mare de Déu del Claustre. Catedral de Tarragona, 13 de novembre de 2005

Amb aquesta celebració de l'eucaristia i la posterior processó volem expressar el nostre amor a la Mare de Déu, en la seva advocació del Claustre, en concloure la seva novena. «Ets tota bella, amiga meva, no tens cap defecte; m'has robat el cor» (Ct 4,7.9), li diem, fent nostres les paraules del Càntic dels càntics.

Hem preparat aquesta festa amb nou dies de pregària: han estat nou dies en què ens hem acostat a l'escola de Maria, dona eucarística —com la va anomenar Joan Pau II—, per aprendre d'ella a tractar Jesús, present en l'eucaristia.

Maria és «font de jardins, pou d'aigües vives» (Ct 4,15) d'on brolla la font de la salvació. D'ella hem rebut totes les gràcies, perquè ella ens ha portat el Salvador. Acabem d'escoltar la recapitulació que fa sant Pau: quan va arribar la plenitud del temps, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, Maria, per tal de rescatar-nos i perquè rebéssim la condició de fills de Déu (cf. Ga 4,4-5).

Maria és la nostra Mare, mare de tots els cristians, mare de l'Església. És per a nosaltres, els cristians, model de com hem de tractar i servir Déu, i és també, concretament, model per a l'Església en l'exercici del culte. El culte cristià no és una acció individual, ni tan sols d'una comunitat determinada, sinó que és la lloança que tot el poble de Déu dirigeix a la Trinitat, Pare, Fill i Esperit Sant, per donar-li gràcies, demanar-li perdó i demanar l'ajuda que necessita.

La litúrgia és sobretot acció de Jesucrist, cap del poble de Déu, que s'ofereix al Pare per a la nostra redempció. I a l'ofrena del Crist s'uneix tota l'Església: els fidels que som a la terra i també els qui ja han arribat a la glòria del cel. De manera eminent s'hi uneix la santíssima Verge Maria. Tal com llegim al *Catecisme*, «en l'eucaristia l'Església, amb Maria, es troba com al peu de la creu, unida a l'ofrena i a la intercessió del Crist» (*Catecisme de l'Església catòlica*, n. 1370).

Maria, per tant, és qui millor ens pot orientar si volem saber com hem de celebrar la litúrgia, i en especial el sagrament de l'eucaristia, perquè té una relació profunda amb ell (cf. *Ecclesia de Eucharistia*, n. 53). Joan Pau II, a la carta *Ecclesia de Eucharistia*, cercava en la sagrada Escripura la relació de Maria amb l'eucaristia. És cert que a l'evangeli no se'n parla explícitament, però trobem Maria al costat dels apòstols en la primera comunitat reunida després de l'Ascensió, i sens dubte la seva presència no devia faltar en les celebracions eucarístiques dels fidels de la primera generació cristiana.

«Però» —afegeix el Sant Pare—, «més enllà de la seva participació en el banquet eucarístic, la relació de Maria amb l'eucaristia es pot traçar indirectament a partir de la seva actitud interior. Maria és dona «eucarística» amb tota la seva vida. L'Església, prenent Maria com a model, ha d'imitar-la també en la seva relació amb aquest misteri santíssim» (*Ecclesia de Eucharistia*, n. 53). En aquest comentari de Joan Pau II podem veure una invitació a meditar quina és l'actitud interior de Maria en tota la seva vida per imitar-la.

En aquest propòsit ens dóna llum l'elogi que Jesús mateix fa de la seva mare en el text de sant Lluç que acabem d'escoltar. Mentre Jesús predica a la multitud la bona nova, s'alça d'entre la gent la veu emocionada d'una dona del poble que, tal com es fa en alguns indrets, vol exaltar el Fill tot felicitant la mare: «Sortoses les entranyes que us van dur i els pits que us van criar», que en termes col·loquials podem traduir: 'Beneïda sigui la mare que et va portar al món.' Potser va ser una aclamació més entre la bullícia popular, però Jesús no la deixa passar. Per amor a la seva mare recull agraït aquesta lloança: ningú com ell no l'ha estimat ni la pot estimar. Jesús recull la lloança, però la redreça aportant un motiu superior d'elogi a Maria: «Més aviat sortosos els que escolten la paraula de Déu i la guarden», és dir, beneïda sigui sobretot perquè està atenta a la paraula de Déu i la posa en pràctica. I a més, el Mestre ens la posa com a model: «Sortosos els qui fan com ella!» (cf. Lc 11,27-28).

Penso que d'aquesta actitud de Maria, alabada per Jesús, podem extreure algunes conclusions sobre com ha de ser la nostra participació en el culte diví, especialment en la celebració eucarística. Em fixaré només en quatre característiques que penso que se'n desprenen.

L'atenció de Maria a la paraula de Déu denota, primer de tot, una actitud de *fe* plena. És la disposició diligent que observem també, per exemple, en el moment de l'anunciació. Maria creu, sense dubtar, tot el que li diu l'àngel de part de Déu. Ella hi confia, encara que sigui difícil d'entendre el que el Senyor li demana, encara que sigui costós lliurar-se a la voluntat de Déu. «La Verge Maria realitza de la manera més perfecta l'obediència de la fe. [...] Va creure que “a Déu res no li és impossible” (Lc 1,37). [...] Elisabet va saludar-la: “Benaurada la qui ha cregut que es complirà tot allò que li ha estat dit de part del Senyor” (Lc 1,45). Per aquesta fe totes les generacions li diran benaurada» (*Catecisme de l'Església catòlica*, n. 148).

També nosaltres, quan ens disposem a participar en els actes de culte a Nostre Senyor, haurem de preparar-nos fomentant en la nostra ànima una actitud de fe. Per poc que ho pensem, veurem de seguida que en tenim tanta necessitat que la nostra fe encara no és gran ni com una llavor de mostassa (cf. Mt 17,20). Davant aquesta mancança, podem fer com els Apòstols, que van demanar al Senyor: «Augmenta'ns la fe» (Lc 17,5), o com el pare d'aquell noi que Jesús va guarir: «Crec, Senyor, però ajuda'm a tenir més fe» (Mc 9,24).

El relat de l'anunciació també ens fa veure que en la fe de Maria hi ha prèviament una altra disposició: la seva *puresa de cor*. Maria és —com li diu l'àngel— «la plena de gràcia». Ella, que havia estat concebuda immaculada, no va permetre després, amb la gràcia de Déu, que cap taca de pecat entenebrís la seva ànima. «Així, [...] acceptant de tot cor, sense que la retingui cap pecat, la voluntat divina de salvació, es lliurà ella mateixa íntegrament a la persona i a l'obra del seu Fill, per tal de ser útil [...] al misteri de la Redempció» (*Catecisme de l'Església catòlica*, n. 494).

També nosaltres haurem d'imitar la Mare de Déu procurant mantenir la puresa de cor, i amb més motiu quan anem a celebrar la litúrgia. Aquest és el sentit de l'acte penitencial amb què comencem la missa. A més, procurarem acudir sovint al sagrament de la reconciliació, i sempre abans de combregar si tenim a la consciència una falta greu.

De l'elogi de Jesús deduïm una altra actitud de Maria, estretament unida a la fe, que és la *humilitat*. Maria es considera la serventa de Déu, i quan medita en el seu cor (cf. Lc 2,19) per què el Totpoderós l'ha escollit per obrar meravelles, arriba a la conclusió que Déu ha mirat la petitesa de la seva serventa (cf. Lc 1,48).

També nosaltres haurem d'acostar-nos a la celebració litúrgica amb actitud humil, amb el desig sincer de servir Déu i els germans, refusant la possible temptació de fer valer les nostres qualitats, d'imposar-nos sobre els altres o de fer-nos notar.

Finalment, les paraules de Jesús —escoltar la paraula i dur-la a la pràctica— fan pensar en una quarta actitud de la Mare de Déu: la *devoció*, una devoció que es manifesta en l'atenció plena de delicadesa amb què Maria tracta Jesús. Cada any, quan arriba Nadal, considerem les incomoditats i la pobresa del seu naixement. Però l'evangelista Lluc explica que Maria va embolcallar Jesús amb bolquers: fins i tot, aquesta circumstància forma part del senyal que els àngels van donar als pastors: «Trobareu un infant faixat amb bolquers i posat en una menjadora» (Lc 2,12). L'atenció de Maria envers Jesús perdura amb el pas del temps. I quan Jesús lliura la seva vida a la Creu, Maria és a la seva vora; afligida, sí, però no aclaparada: dreta (cf. Jn 19,25), pendent del seu Fill i en íntima unió amb ell.

Cal que també nosaltres aprenguem aquesta actitud de devoció, de contemplació, de pietat, quan exercitem el culte. Sant Pau escriu que «la

pietat és útil per a tot» (1Tm 4,8). Contemplarem Jesús com ho fa la seva mare si sabem estimar-la a ella, perquè qui troba Maria troba el seu Fill.

No tinguem temor a tenir devoció a la Mare de Déu. Fins fa poc més d'un any, l'administrador d'aquesta capella ha estat Mn. Ramon Gallisà, al qual, inesperadament, Déu va cridar aquest estiu passat. Per devoció a la Mare de Déu del Claustre va voler posar a la làpida del seu sepulcre, a Montbrió del Camp, un gran medalló amb la seva imatge. Potser ens pot servir d'exemple perquè la tinguem ben present en la nostra vida.

En aquesta festivitat de la Mare de Déu del Claustre podem demanar a Déu, per a tots nosaltres, tant els ministres com els fidels laics, que ella sigui de debò el nostre model, i que ens ajudi a participar en la litúrgia, especialment en l'eucaristia, amb la fe, puresa, humilitat i devoció amb què ho va fer la seva santíssima Mare.

PARAULES

pronunciades en la inauguració de l'Hospital del Vendrell. 4 de novembre de 2005

Molt Hble. Senyor President de la Generalitat de Catalunya,
Honorable Sra. Consellera de Salut,
Il·lma. Sra. Alcaldessa del Vendrell,
Il·lm. Sr. President de la Diputació,
Alcaldes, regidors i autoritats,
Membres del Patronat de la Fundació, professionals, industrials i col·laboradors,

En nom del Patronat de la Fundació Hospital de Sant Pau i Santa Tecla, del qual sóc president com a arquebisbe de l'arxidiòcesi, em plau donar-vos la benvinguda.

La Fundació Hospital de Sant Pau i Santa Tecla té els seus orígens en el segle XII, en un edifici situat a prop de la Catedral de Tarragona.

Un 15 de desembre de l'any 1464, a proposta de l'arquebisbe Pere d'Urrera, aquest hospital es va unir al de l'Ajuntament de la ciutat de Tarragona constituint l'Hospital de Sant Pau i de Santa Tecla.

També un 15 de desembre, però sis segles més tard, l'any 2001, es va col·locar la primera pedra de l'hospital que avui inaugurarem.

Des de la Generalitat recuperada, la Fundació Hospital de Sant Pau i Santa Tecla s'incorpora a la Xarxa d'Utilització Pública d'Hospitals de Catalunya.

Aquest procés d'atenció als ciutadans, d'acord amb la Generalitat, va anar descentralitzant els seus serveis per donar resposta a la creixent demanda de la població, acostant-se als usuaris, seguint una política de reequilibri

territorial i d'equitat en l'accés a les prestacions. D'aquesta manera, l'any 1990 es va posar en funcionament un consultori d'especialitats mèdiques i quirúrgiques al Vendrell i un servei comarcal d'urgències, embrió de l'hospital que avui inaugurarem.

L'orientació funcional d'aquesta instal·lació vol estar al servei integral d'un territori, el Baix Penedès, des de la continuïtat assistencial, trencant les barreres dels nivells de diferents professionals i compartint la mateixa història clínica.

Un acord de la Generalitat amb l'Ajuntament del Vendrell i la Fundació Hospital de Sant Pau i Santa Tecla ho ha fet possible. És tradició del nostre país la col·laboració de la societat civil, les entitats sense ànim de lucre i les administracions per poder afrontar reptes com ara construir, dotar i donar servei a un hospital com aquest. La inauguració que fem avui és una demostració de les bondats d'aquests acords.

En nom de la Fundació he d'agrair al Govern de la Generalitat de Catalunya i a la Conselleria de Salut, els actuals i els anteriors, l'interès i el finançament de la seva construcció, així com la confiança que ens han donat encarregant-nos-en la gestió. Vull agrair també la col·laboració de l'Ajuntament del Vendrell, tant de l'actual com de l'anterior, sense oblidar-me del Consell Comarcal i dels ajuntaments de les poblacions del Baix Penedès per les atencions que sempre ens han tingut. Això ens obliga a no defraudar la confiança de tots plegats.

Permeteu-me també recordar el bon treball de l'arquitecte senyor Vicenç Beneitez i de les empreses constructores. I no puc passar per alt tots els qui des de la Fundació hi han posat el seu saber, el seu esforç i la seva il·lusió, començant pel gerent, Dr. Joan Maria Adserà, i continuant per tot l'equip tècnic i de serveis i del cos mèdic i d'infermeria.

Per a nosaltres avui és més un punt de partença que d'arribada. Hem escrit el pròleg, ara estem disposats a escriure el llibre. No som una empresa que amplia el negoci, som una entitat sense ànim de lucre que amplia el servei.

Moltes gràcies.

PARAULES

en la conclusió de l'acte acadèmic organitzat per l'INSF per commemorar el 40è aniversari del concili Vaticà II i el 10è del concili provincial Tarraconense. Tarragona, paranimf del Seminari Pontifici, 11 de novembre de 2005

40è ANIVERSARI DE LA CLAUSURA DEL CONCILI VATICÀ II

Benvolgut Mn. Miquel Barbarà, vicari general,

Benvolgut Mn. Armand Puig, director de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós,
Benvolgut professor Mn. Josep M. Rovira Belloso,
Benvolguts tots,

En aquestes mateixes dates de fa quaranta anys, el concili Vaticà II es trobava en la seva fase final. Amb la solemne clausura, el 8 de desembre de 1965, va arribar al seu terme aquest memorable esdeveniment eclesial, iniciat tres anys abans per iniciativa del papa Joan XXIII i prosseguit pel seu successor, Pau VI.

En la meua memòria encara són presents molts records d'aquells dies que vaig tenir l'oportunitat de viure, com a jove estudiant, a Roma. Avui coneixem bé la intensitat del treball conciliar durant aquelles setmanes entre el final d'octubre i els primers dies de desembre. Fins aleshores només s'havien promulgat cinc documents: dos el 1963 i tres el 1964, entre els quals hi havia la constitució *Lumen gentium*, sobre l'Església. En canvi, des del 28 d'octubre —data de la 7a congregació general— fins al 7 de desembre es van aprovar els onze documents restants, concloent amb la constitució *Gaudium et spes*, sobre l'Església en el món contemporani.

En evocar ara aquelles jornades donem gràcies a Déu per haver suscitat aquell temps tan especial de comunió i d'il·luminació de la consciència cristiana. Sant Hipòlit afirma que l'Església és el lloc «on l'Esperit floreix». Aquest floriment de l'Esperit es va manifestar d'una manera extraordinària amb el concili Vaticà II.

Però anant més enllà de l'evocació, podem interrogar-nos: al cap de quaranta anys del seu final, què ens diu el concili Vaticà II? Evidentment no és possible respondre en pocs minuts aquesta pregunta, però, sense ànim d'oferir una resposta, permeteu-me recordar una expressió que es va fer força comú en aquells anys: em refereixo a l'*esperit del concili*, tot i que potser a vegades va ser invocat amb un sentit més aviat equívoc.

En els nostres dies, l'esperit del concili segueix sent ben actual, però, passats els anys, la seva apel·lació s'ha vist temperada per la vida mateixa de l'Església i del món. Ara som conscients que molts àmbits de la vida social són encara més lluny que aleshores del missatge cristià. I és en aquestes circumstàncies precises que hem de reivindicar l'autèntic esperit del Vaticà II. No fa gaires dies, el papa Benet XVI ens invitava a pregar a la Mare de Déu «perquè ajudi tots els creients en Crist a tenir sempre viu l'esperit del concili Vaticà II per contribuir a instaurar en el món aquesta fraternitat universal que respon a la voluntat de Déu sobre l'home, creat a imatge de Déu».

La vitalitat de l'Església, sota el guiatge de Pau VI primer i de Joan Pau II després, ha anat aplicant el Concili a la realitat eclesial. A aquest esperit del Concili pertanyen afers tan essencials com el diàleg ecumènic en recerca

de la unitat de l'Església; la dimensió moral de l'existència dels individus i de les societats, que reclama un progrés autènticament humà i la defensa dels drets humans; la crida universal a la santedat; la renovació de la vida consagrada, el redescobriment joïós de la necessitat del ministeri sacerdotal a l'Església; l'educació cristiana de la joventut; l'anunci valent de Crist als nostres contemporanis; el diàleg interreligiós en la veritat i el respecte; la renovació de les societats inspirant-les amb un humanisme autèntic que abasta la vida familiar i el respecte a la vida...

I podríem continuar, però amb una enumeració com aquesta en tenim prou per adonar-nos que l'esperit del Concili —mantingut en els seus documents que, passats quaranta anys, mantenen una frescor sorprenent— és la tasca en què tots estem implicats. Comprenem que el que ara «diu l'Esperit a les Esglésies» (cf. Ap 3,22), i per tant a cada fidel, és una renovada crida a ser sal de la terra (cf. Mt 5,13), llevat de la societat (cf. Mt 13,33), presència i pas de Déu entre els homes als quals hem estat enviats per portar-los la llum de l'evangeli, l'ajuda fraternal d'un testimoniatge senzill i veritable de Crist.

Després de quaranta anys de la clausura del Vaticà II continuem estudiant i treballant la seva implantació en la realitat vital de l'Església. I a Catalunya, per tal d'aplicar-lo a casa nostra, vam celebrar fa deu anys el concili provincial Tarraconense. A la nostra arxidiòcesi hem posat recentment en marxa el Pla pastoral per al trienni 2005-2008, amb el propòsit —igual que els plans precedents— de portar a la pràctica les resolucions del concili provincial Tarraconense.

L'esperit d'aquests dos esdeveniments de l'Església, fecunds i vivificants, ha de continuar viu en els qui desitgem deixar-nos guiar pel mateix Esperit de Déu que va actuar aleshores i que segueix actuant en la nostra època.

SALUTACIÓ

per a l'opuscle de Nadal que editen els organitzadors dels Retaules Vivents de Nadal de Reus

Els Retaules Vivents de Nadal em van impressionar vivament el primer cop que els vaig visitar. Resultava molt bonic veure com un grapat de cristians s'esforçava per comunicar a tothom —d'una manera ben artística— la bona nova del naixement de Jesús.

Em va omplir de joia contemplar l'esguard dels infants. Aquelles mirades em van retornar a la meva infantesa, quan el Nadal tenia quelcom de màgic que guarnia la imaginació amb arbres florits de gebre, amb camins de molsa i rius de paper de plata, amb paisatges nevats de farina i figuretes de fang, i tot peglat, d'una manera ingènua, volia representar la vinguda de Déu a la terra. Penso que ens caldria tornar a ser com infants, amb la mirada i el cor nets i transparents.

El món d'avui gairebé no coneix el sentit del Nadal, convertit massa sovint en una mera incitació al consum, en una festa despullada del seu fonament religiós.

Per això són tan dignes d'elogi i de suport iniciatives com els Retaules Vivents, que ens recorden que Déu es va fer home per salvar-nos, per indicar-nos camins de pau i d'amor. Que el Senyor us beneeixi per posar a l'abast de tothom, d'una manera senzilla, el missatge d'un Déu que va venir a donar-nos la mà i a conduir-nos a la seva glòria per tal que gaudim de l'alegria eterna, de la qual hauria de ser la prefiguració un Nadal ben entès.

Us desitjo un sant Nadal!

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, novembre de 2005

SALUTACIÓ

per a l'opuscle de Nadal de l'Associació Pessebrista de Tarragona

NO RENUNCIEM A FER PESSEBRES

Pocs costums populars hi ha tan entranyables i bonics com el pessebre. Des que sant Francesc d'Assís va encetar aquesta tradició ja fa uns quants segles, aquesta forma de representar el naixement de l'infant Jesús es va anar expandint, i, a casa nostra, va arribar a adquirir carta de naturalesa.

De pessebres n'hi ha moltes classes: des del més senzill i popular —amb les muntanyes de suro, els camins de molsa i els rius de paper de plata— fins a les més acurades representacions de les escenes bíbliques. Això sí, tots tenen un denominador comú: ser una manifestació de fe viva en el fet transcendent d'un Déu que es fa home per alliberar-nos de la servitud del pecat i per guiar-nos vers la felicitat eterna.

El pessebre no hauria de mancar a cap llar que es digui cristiana. Per petit i humil que sigui sempre ens recordarà un esdeveniment que va marcar un abans i un després de la història de la humanitat. A Betlem va ressonar —en boca de l'àngel— un clam de pau i concòrdia que tant de bo els humans fóssim capaços d'escoltar i atendre.

Cada any, per Nadal, la litúrgia ens fa reviure el naixement de Crist, el qual es va encarnar en el si d'una humil família de Natzaret, d'una família que va haver d'emigrar.

Precisament ara, amb una forta presència d'immigrants entre nosaltres, el pessebre adquireix encara més sentit. No hauríem de caure en el parany de renunciar a aquest costum tan nostre i substituir-lo per un «paisatge d'hivern» despullat de connotació religiosa.

Amics i amigues pessebristes, que Déu us beneeixi per aquesta forma tan bonica d'evangelitzar que són aquestes construccions on es percep l'alènar religiós de tot un poble.

Us desitjo un sant Nadal i un any nou fructuós!

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Tarragona, novembre de 2005

ALS QUATRE VENTS

058. ESTIMAR I SERVIR L'ESGLÉSIA

6 de novembre de 2005

Feia temps que tenia ganes d'escriure la meva primera carta pastoral a tots els fidels de l'Església de Déu que peregrina a Tarragona. Finalment el moment ha arribat: ha estat publicada el dia 19 de setembre, quan es complia un any de la meva ordenació episcopal i presa de possessió de l'arxidiòcesi, amb el títol «Estimar i servir l'Església».

En aquest any un esdeveniment ha marcat la història del món i la vida de l'Església: el traspàs del sant pare Joan Pau II i l'elecció del seu successor, Benet XVI. Aquells dies l'Església es va manifestar davant el món amb una renovada joventut i vitalitat, també a casa nostra. Les paraules del nou Papa a l'inici del seu pontificat van infondre nova esperança als fidels: «Sí, l'Església està viva; aquesta és la meravellosa experiència d'aquests dies. I l'Església és jove. Ella porta en si mateixa el futur del món, i, per tant, indica també a cadascun de nosaltres la via cap al futur.»

Expressat de maneres diverses, aquest va ser el pensament de molta gent davant les multitudinàries manifestacions populars que ens van transmetre els mitjans de comunicació de tot el món. Aquests esdeveniments van fer que moltes persones redescobriessin l'Església com a família de Déu enmig del món (vg. Ef 2,19): nombrosos fidels que procuren viure plenament la fe en la seva vida diària han renovat els seus desigs de fidelitat; d'altres, tot i adonar-se que no són totalment coherents amb la fe que professen, han sentit reforçats els seus lligams amb l'Església.

Al mateix temps, també s'han repetit algunes crítiques a l'Església i al Papa. La major part de les manifestacions negatives provenen de persones que potser no arriben a copsar el caràcter sobrenatural i espiritual de l'Església i es limiten a interpretar-la valent-se tan sols de categories humanes, sociològiques, polítiques o econòmiques. En altres casos, però, els comentaris crítics han estat originats per persones que estimen l'Església però pensen que no sempre dóna el que, segons ells, seria el testimoni autèntic del missatge de Jesucrist.

Aquesta diversitat de punts de vista fa que els qui analitzen l'Església únicament amb criteris humans qualifiquin els cristians de *conservadors* o de *progressistes*, com si els primers seguissin plantejaments més o menys tradicionals i els segons incorporessin criteris sorgits de nous corrents de pensament. Amb aquesta simplificació és freqüent que s'emetin judicis sense tenir present tota la realitat i tots els matisos.

Amb tot, també entre els no creients n'hi ha molts que d'alguna manera comprenen, o almenys respecten, els valors i realitats espirituals que eleven l'home per damunt dels plantejaments merament materials o contingents, i reconeixen que la missió de l'Església va més enllà d'interessos i estratègies.

Tot això m'ha dut a centrar aquesta primera carta pastoral en el misteri de l'Església. He volgut fer una reflexió a la llum de la doctrina del concili Vaticà II, amb el desig que ens pugui ajudar, a mi i a tots els fidels, a *estimar i servir l'Església*.

Al llarg de les properes setmanes aniré desenvolupant el que he escrit en la meua primera carta pastoral.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

059. FIDELITAT RENOVADA I CREATIVA

13 de novembre de 2005

L'Església va emprendre vies de renovació amb la celebració del concili Vaticà II. Els seus ensenyaments són per a nosaltres —cristians del temps present— punt de referència necessari per al nostre camí de fidelitat al missatge de Jesucrist. Per això el Papa actual ha volgut reafirmar amb força la seva voluntat decidida de prosseguir amb el compromís d'aplicació del Vaticà II. Aquest ha estat també el meu desig des que vaig ser cridat a la seu de Tarragona.

La fidelitat a l'Església de Jesucrist no pot dur a l'immobilisme, però l'esforç de renovació davant les circumstàncies pròpies del nostre temps no ha de fer-nos perdre la nostra identitat. Així com un arbre creix cap amunt ben assentat sobre les seves arrels, igualment les reformes més profundes i eficaces són les que es fonamenten en allò que ens és essencial: la identitat, la història, la cultura, l'experiència. Del passat cal mantenir-ne tot allò que té de valuós i enriquir-ho a mesura que el temps camina. Catalunya, a més, posseeix una tradició cristiana d'una particular riquesa i amb una extraordinària continuïtat de segles, que no podem malmetre.

Pel que fa a l'Església i a la nostra situació dins seu, el punt realment clau és la fe i la correspondència personal, és a dir, la relació de cada cristià

amb Jesús de Natzaret, el Fill de Déu, que va fer de la seva Església signe i instrument de salvació. Així, doncs, quina incidència real té la fe en la nostra existència?

Certament, la fe ha de tenir expressions concretes en la vida personal. Assenyalem-ne algunes a tall d'exemple. Primerament, preguntem-nos pel temps que cadascú dedica a Déu assistint a l'eucaristia del diumenge, el dia del Senyor, però també pel temps dedicat cada dia a la pregària. En segon lloc, és important la valoració que cadascú fa dels sacraments, especialment de l'eucaristia i de la reconciliació. En tercer lloc, cal considerar la influència que la fe i els sacraments de la fe tenen en la vida personal, de manera que duguin a una sol·licitud real per al bé dels altres, especialment dels pobres i els necessitats. Encara, cal traduir en accions concretes la determinació perquè la fe i la caritat cristianes influeixin en la vida social, de manera que al nostre voltant i a tot el món hi regnin la justícia i la pau.

Així, quan la fe no es queda en un nivell teòric sinó que entra dins la vida, podem assolir —sempre que hi acompanyin la pregària, l'estudi i el diàleg— el discerniment necessari per canviar el que calgui en relació amb les estructures organitzatives de l'Església o amb les seves maneres d'actuar, a fi que la seva missió segueixi essent eficaç. Ara bé, no podríem fer res sense la conversió personal, sense el desig sincer de fidelitat a Crist i a la seva Paraula.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

060. L'ESGLÉSIA, SACRAMENT DE LA COMUNIÓ AMB DÉU

20 de novembre de 2005

L'Església és un misteri de la fe, inclòs des dels primers segles entre els articles dels símbols baptismals: «Crec [...] en una sola Església, santa, catòlica i apostòlica», confessem en el credo. Els misteris de la fe són plenament raonables, perquè omplen l'anhel de comprensió de la veritat inherent a la raó humana; però, a causa de la limitació del nostre enteniment, són insondables i mai no els podrem abastar completament. El misteri de l'Església és una realitat inefable fonamentada en la gràcia de Déu, en l'amistat de Déu amb els homes.

Déu Pare convoca tots els homes i dones, des de l'inici de la història, a una unió íntima amb ell per fer-nos partícips de la seva vida benaurada, l'única que satisfà plenament els nostres desigs d'amor i felicitat. És cert que els homes, amb els nostres pecats, hem rebutjat, sovint i en totes les èpoques, l'amor de Déu, però ell roman sempre fidel a les seves promeses. «Sempre i en tot lloc s'ha fet pròxim a l'home. El crida, l'ajuda a buscar-lo, a conèixer-lo i a estimar-lo amb totes les forces. Convoca tots els homes, que el pecat ha dispersat, a la unitat de la seva família, l'Església. Per fer

això, ha enviat el seu Fill com a redemptor i salvador, en arribar la plenitud del temps. En ell i per ell crida els homes a esdevenir, per l'Esperit Sant, els seus fills adoptius, els hereus de la seva vida benaurada» (*Catecisme de l'Església catòlica*, n. 1).

L'Església és sacrament de la comunió amb Déu. No pot ser pensada en termes de societat merament humana, i tampoc no ha de ser entesa com una realitat només espiritual i invisible. Els cristians que viuen en l'amistat amb Déu i que mantenen el triple vincle de la fe, els sacraments i la comunió amb el successor de Pere i el col·legi episcopal estan plenament incorporats a l'Església, mentre que els altres cristians ho estan de manera incompleta.

Per camins en gran part misteriosos Déu entra en la història de cada home i li va manifestant la seva voluntat d'atreure'l cap a ell. I en definitiva, el que importa de debò és descobrir quin és el disseny de Déu per a cadascú i fer-se'l propi. És aquí on finalment es juga el destí etern i la felicitat de cada home i de cada dona, i també la convivència pacífica i solidària dels pobles i les cultures.

A això aspiren també, entre ombres i dificultats, les religions no cristianes —a vegades sense adonar-se'n gaire— i, en darrer terme, tota persona humana, perquè Déu mateix ha sembrat en el seu cor la nostàlgia i inquietud per la veritat, pel bé i per la bellesa, que només es troben realment en la comunió amb Déu.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

061. L'ESGLÉSIA, CASA I ESCOLA DE COMUNIÓ

27 de novembre de 2005

L'Església és una. Aquesta és la primera de les quatre notes clàssiques, recollides en el credo de Nicea-Constantinoble i confessades de manera constant pels cristians de tots els segles. L'Església és una perquè és un de sol el nostre Redemptor, és una la fe i són únics els sacraments que ens vinculen a Crist i entre nosaltres.

L'Església és una, però en el decurs de la història els cristians no hem sabut mantenir la manifestació externa i visible d'aquesta unitat. Sobretot en dues ocasions hem esquinçat la túnica sense costura de l'Església: en el segle XI, amb la separació de l'Orient cristià, que va donar lloc a les Esglésies ortodoxes, i en el segle XVI, amb l'escissió de les comunitats que es van adherir a la reforma luterana. I és tasca de tots recompondre la unitat: tots hi estem implicats —no només els especialistes en el diàleg ecumènic—, sobretot amb la nostra pregària.

Però el nostre compromís per la unitat de l'Església ens és encara més proper. ¿Com podríem aspirar a la unitat amb els altres cristians si primer

no procuréssim fer créixer sincerament la unitat entre nosaltres, els qui formem l'Església catòlica? Joan Pau II parlava de la necessitat de «fer de l'Església *la casa i l'escola de la comunió*: aquest és» —deia— «el gran desafiament que tenim davant nostre en el mil·lenni que comença, si volem ser fidels al disseny de Déu i respondre també a les profundes esperances del món».

Espiritualitat de la comunió suposa, en la pràctica, sentir tots els cristians com a germans, com «un que em pertany», i això no pot quedar-se en una simple frase feta, sinó que ha de ser un programa de vida cristiana: un programa de respecte a les opinions i diversitats legítimes, un gran tema per a l'oració i per a l'autoreflexió, una meta per orientar les nostres paraules i les nostres accions de cada dia.

Podem preguntar-nos, per exemple, quina capacitat tenim de veure abans que res allò que hi ha de positiu en l'altre, per acollir-lo i valorar-lo com a regal de Déu. Podem interrogar-nos sobre quin espai real donem als altres dins la nostra ment, en els nostres interessos, en el nostre temps.

¿No és veritat que quan fem un examen sincer de la nostra consciència de seguida ens adonem que tanquem contínuament les nostres portes, que busquem la seguretat i no volem que ens molestin ni els altres ni Déu? ¿No és cert que hauríem de rebutjar més ràpidament les temptacions egoïstes que contínuament ens assetgen i engendren competitivitat, ganes de fer carrera, desconfiança i enveges? «No ens fem il·lusions» —advertia sàviament Joan Pau II—, «sense aquest camí espiritual de poc servirien els instruments externs de la comunió. Es convertirien en mitjans sense ànima, màscares de comunió, més que les seves formes d'expressió i creixement.»

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

ACTIVITATS DEL SENYOR ARQUEBISBE

del mes de novembre de 2005

dimarts 1

A la Catedral, celebra l'eucaristia de la solemnitat de Tots Sants.

A la parròquia de Sant Pere Apòstol del barri del Serrallo de Tarragona, celebra l'eucaristia amb motiu del 125è aniversari de la inauguració i benedicció de l'església.

A la parròquia de Sant Roc de l'Argilaga, beneeix la façana i el campanar restaurats i celebra l'eucaristia.

dimecres 2

A la casa de l'Arquebisbat, presideix el Consell Episcopal.

Invitat pel grup Fòrum Civil, participa en un dinar-col·loqui.
A la Catedral, celebra l'eucaristia per tots els fidels difunts.

dijous 3

Rep visites.

divendres 4

Rep visites.

Al Vendrell, participa amb el Molt Hble. Sr. President de la Generalitat en la inauguració de l'Hospital Comarcal.

dissabte 5

Pronuncia una conferència als qui participen en el curset de formació organitzat per la Delegació Diocesana de Missions.

A l'església de l'Assumpció de Segur de Calafell, beneeix les quatre campanes noves i el campanar i celebra l'eucaristia.

diumenge 6

A la parròquia de Sant Jaume Apòstol de Belianes, celebra l'eucaristia i confereix el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

Participa en la inauguració del curs pastoral de l'arxiprestat de l'Urgell-Garrigues.

dilluns 7

Rep visites.

A la capella de les Germanetes dels Pobres de Tarragona, celebra l'eucaristia i saluda la mare general.

Dóna una conferència als pares dels alumnes del Col·legi Turó de Constantí.

dimarts 8

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del Consell Episcopal.

dimecres 9

A Múrcia, participa en el I Congrés Internacional Eucarístic Universitari, organitzat per la Universitat Catòlica de San Antonio de Múrcia.

A la basílica i parròquia de la Asunción de Yecla, pronuncia una catequesi sobre l'eucaristia i tot seguit presideix la solemne concelebració de l'eucaristia.

dijous 10

Participa en el Congrés Eucarístic, i a la tarda dóna una catequesi eucarística a la parròquia de San Miguel de la ciutat de Múrcia i tot seguit presideix la solemne concelebració de l'eucaristia.

divendres 11

A la Catedral, celebra una eucaristia en la qual participen les mestresses de casa.

Al saló d'actes del Seminari, presideix l'acte commemoratiu del 40è aniversari del concili Vaticà II i del 10è aniversari del concili provincial Tarraconense.

dissabte 12

Al Seminari, saluda els participants en la Trobada diocesana de confirmats.

A la Catedral, celebra les exèquies de la mare i dels seus tres fills morts en l'accident causat per una explosió de gas a Tarragona.

A la parròquia de Santa Maria de Solivella, celebra l'eucaristia i confereix el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

Presideix el rosari de fanalets que es fa de l'atri del Seminari a la Catedral amb motiu de la festa de la Mare de Déu del Claustre.

diumenge 13

A la parròquia de Santa Maria de la Móra, celebra l'eucaristia i confereix el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

Al santuari de la Mare de Déu de Loreto, presideix les exèquies del P. Gerardo, rogacionista.

A la Catedral, presideix l'eucaristia de la festa de la Mare de Déu del Claustre, i tot seguit la processó.

dilluns 14

A la casa d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la reunió de la formació permanent del clergat.

Visita el Col·legi Sant Pau de Reus.

dimarts 15

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del Consell Episcopal.

Visita el Col·legi La Salle de Reus.

Visita la comunitat de les Carmelites de la Caritat-Vedruna de Montbrió del Camp.

dimecres 16

Rep visites.

Presideix la reunió d'algunes delegacions.

dijous 17

Rep visites.

A TV3, és entrevistat pel programa La Nit al Dia.

divendres 18

Rep visites.

dissabte 19

A Múrcia, participa en la presa de possessió del nou bisbe, Mons. Juan Antonio Reig Plà.

A la parròquia de Sant Andreu de la Selva del Camp, assisteix a la representació del Misteri de la Selva.

diumenge 20

A la parròquia de Sant Vicenç de Castellvell del Camp, celebra l'eucaristia i confereix el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

dilluns 21 - divendres 25

A Madrid, assisteix a l'assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.

divendres 25

Al vespre, a la Catedral, presideix el concert en homenatge a Mn. Salvador Ritort.

dissabte 26

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió de la Comissió Permanent del Consell Pastoral Diocesà.

Al monestir de Santes Creus, assisteix a la inauguració d'una exposició.

A la parròquia de Santa Maria de Salou, celebra l'eucaristia i confereix el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

diumenge 27

A la parròquia de Sant Llorenç de Botarell, celebra l'eucaristia i confereix el sagrament de la confirmació a un grup de joves.

dilluns 28

A la casa d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la reunió amb els preveres ordenats durant els darrers 11 anys.

Al Seminari, presideix la reunió del Pla director de l'edifici del Seminari.

dimarts 29

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió del Consell Episcopal.

Rep visites.

dimecres 30

A l'església parroquial de Santa Maria Magdalena de la Masó, presideix les exèquies per Mn. Josep M. Ferré Batlle, rector d'aquesta parròquia i de les del Milà i Fontscaldes.

Rep visites.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió amb algunes delegacions.

A la casa de l'Arquebisbat, presideix la reunió de Càritas Diocesana.

Al Pallol, assisteix a la inauguració de la maqueta de la Tàrraco del segle II.

Secretaria General i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de novembre de 2005

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol Balcells, va signar, durant el mes de novembre, els següents nomenaments:

02/11/2005 Mn. Joan M. Padrell Benet, membre del Consell Presbiteral en representació dels preveres de l'arxiprestat de la Conca de Barberà.

Mn. Xavier Roig Rovira, membre del Consell Presbiteral en representació dels preveres de l'arxiprestat de Tarragona Centre.

Mn. Pere-Lluís Ramon i Martori, membre del Consell Presbiteral en representació dels preveres de l'arxiprestat de l'Urgell-Garrigues.

07/11/2005 P. Carles Marcet Soler, s.j., vicari de la Parròquia de Sant Josep Obrer de Torreforta.

29/11/2005 Mn. Joan Antoni Dólera Cruset, prevere adscrit a la Parròquia de Crist Rei de Reus.

CIRCULAR

referent al patrimoni artístic parroquial sota custòdia de particulars

Als rectors de les parròquies de la nostra arxidiòcesi

Tal com indica el Memoràndum per al rector de parròquia, «Cal vetllar per la titularitat, la custòdia i la conservació del patrimoni artístic. La seguretat insuficient en els sistemes de protecció contra possibles sostraccions aconsella cercar solucions que ofereixin més garantia» (n. 13).

El Consell Episcopal considera que mereix fer particular atenció a aquells casos en què la parròquia, sobretot les més petites, disposa d'algunes peces artístiques que, potser de fa anys, van ser encomanades a la custòdia d'alguna família del poble per protegir-les de possibles robatoris i assegurar-ne la conservació. Ens referim a algun calze, custòdia, reliquiari, creu processional, imatge...

Cal assegurar que amb els anys no es vagi perdent la memòria d'aquestes peces, a vegades de notable valor artístic, que amb un raonament avui força habitual passin a ser tingudes com a propietat «del poble», és a dir, de l'ajuntament o d'alguna entitat cultural, que acabi atribuint-se'n la titularitat.

No es tracta de cap manifestació de desconfiança envers les persones que s'han fet càrrec desinteressadament durant tants anys de la custòdia d'aquests objectes ni es vol impedir que alguna d'aquestes peces pugui ser eventualment exhibida en alguna exposició o museu. Més aviat es vol garantir en vistes al futur la titularitat parroquial, i subsidiàriament diocesana, d'aquest patrimoni.

Per tot això el Consell Episcopal ha acordat que les parròquies que posseeixen algun objecte artístic que es troba en l'esmentada situació ho notifiquin aportant les dades que es demanen en el qüestionari adjunt. El següent pas fóra formalitzar la signatura d'un contracte de cessió en dipòsit d'aquestes peces per a la seva custòdia.

Des d'aquesta Secretaria General i Cancelleria ajudarem a formalitzar les precedents indicacions sempre que se'ns ho demani.

Joaquim Claver Caselles
Secretari general i canceller

Tarragona, 24 de novembre de 2005

PARRÒQUIA (TITULAR), POBLACIÓ I ARXIPRESTAT

- Relació i breu descripció artística i formal de peces d'art, propietat de la parròquia, actualment en mans de particulars que en tenen la custòdia.
- Us litúrgic o religió que es fa d'aquestes peces al llarg de l'any.
- Persona, família, entitat... que en té la custòdia: nom, adreça, lloc de conservació, garantia de seguretat.
- Altres indicacions.

Si pot ser, aporteu una fotografia individualitzada de cada peça. Si la peça ho requereix, convé fotografiar-la des de perspectives diferents i complementàries que en facilitin la identificació.

(Data, segell i signatura)

CALENDARI D'ACTES

del mes de novembre de 2006

Dimecres 2

Reunió 36a del Consell Episcopal. Presideix el Sr. Arquebisbe.

Dimarts 8

Reunió 37a del Consell Episcopal. Presideix el Sr. Arquebisbe.

Tramesa diocesana (n. 141).

Dilluns 14

Formació permanent per als preveres i els diaques, a la Selva del Camp. Tema d'estudi: «El nou estatut de Catalunya», a càrrec de Mn. Antoni M. Oriol i Tataret, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya i membre de la Fundació Albert Bonet.

Dimarts 15

Reunió 38a del Consell Episcopal. Presideix el Sr. Arquebisbe.

Dimecres 16

Reunió de la Permanent del Consell del Presbiteri.

Dissabte 26

Reunió de la Permanent del Consell Pastoral Diocesà.

Dimarts 29

Reunió 39a del Consell Episcopal. Presideix el Sr. Arquebisbe.

Tramesa diocesana (n. 142).

PROGRAMACIÓ PASTORAL

dels arxiprestats per al curs 2005-2006

Arxiprestat de l'Alt Camp

Aplicació del Pla pastoral

- La iniciació cristiana en la infància en un procés complet de catequesi i per a la recepció de tots els sacraments de la iniciació.
Un més gran esforç per a la continuïtat de la catequesi d'infants després de la comunió (celebració de la confirmació en acabar el procés complet d'infància, com una opció possible).
- La família cristiana (quins són els moments d'especial incidència i quina acció evangelitzadora s'hi hauria de fer), en particular en la preparació del baptisme i en l'acompanyament de les famílies en els primers anys de la vida dels fills (abans de la catequesi).

- Renovació de les trobades arxiprestals de preparació al matrimoni.
 - Estil de diàleg evangelitzador i d'acompanyament.
 - Text escrit dels continguts de cada conversa: idees fonamentals, dimensió religiosa i de fe, qüestionari per conduir la conversa amb el grup de parelles.
 - Matrimonis preparats per fer aquest acompanyament de totes les parròquies, quin perfil han de tenir, preparació d'aquests matrimonis durant aquest curs i qui fa aquesta preparació.
 - Implicació dels preveres de l'arxiprestat.
- Seguiment i animació de les activitats coordinades arxiprestalment (catequesi d'infants, pastoral de joves, pastoral de la salut, preparació de nuvis, Càritas arxiprestal...)

Reunions de preveres

- Els dilluns, a 2/4 d'11 de la nit, a la rectoria de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Valls.
- 26 setembre, 24 d'octubre, 21 de novembre, desembre (sopar de Nadal), 23 de gener, 27 de febrer, 27 de març, 24 d'abril, 22 de maig i 16 de juny (fi de curs i sopar de preveres i membres del Consell).

Reunions del Consell Pastoral Arxiprestal

- Els divendres, a les 10 del vespre, a la rectoria de la Parròquia de Sant Joan Baptista de Valls.
- 30 de setembre, 28 d'octubre, 25 de novembre, desembre (sopar de Nadal), 27 de gener, 24 de febrer, 24 de març, 28 d'abril, 26 de maig, 16 de juny (fi de curs i sopar de preveres i membres del Consell).

Trobades

- Setembre: — Del dilluns 5 al divendres 9: trobades de preparació al matrimoni, de 20.30 h a 21.30 h, a la rectoria de Sant Joan de Valls.
- Dissabtes 17 i 24: trobades de preparació al matrimoni, de 17 a 19.30, a la rectoria de Sant Joan de Valls.
- Octubre: — Dissabtes 8 i 15, i del 17 al 21: trobades de preparació al matrimoni.
- Dijous 13, a les 17.00 h, al Col·legi del Cor de Maria: trobada de formació de visitadors de malalts (pastoral de la salut): programació del curs.
- Novembre: — Del 7 a l'11, i dissabtes 19 i 26: trobades de preparació al matrimoni.

- Gener: — Dissabte 14, de 16.30 h a 19.00 h, a Sant Joan de Valls: trobada de formació dels catequistes, amb el tema «L'eficàcia dels sacraments».
- Febrer: — Del 6 al 10: trobades de preparació al matrimoni.
— Dissabtes 18 i 25: trobades de preparació al matrimoni.
— Dissabte 25: trobada de formació dels catequistes, amb el tema: «La dimensió celebrativa de la catequesi».
- Març: — Del 6 al 10: trobades de preparació al matrimoni.
— Dissabtes 18 i 25: trobades de preparació al matrimoni.
- Abril: — Del 3 al 7: trobades de preparació al matrimoni.
— Dissabtes 22 i 29: trobades de preparació al matrimoni.
— Dissabte 29 i diumenge 30: trobada de joves i trobada de cristians, a Masllorenç.
- Maig: — Del 8 al 12: trobades de preparació al matrimoni.
— Dissabtes 20 i 27: trobades de preparació al matrimoni.
- Juny: — Dijous 8: pastoral de la salut, trobada de fi de curs.
— Dissabtes 10 i 17: trobades de preparació al matrimoni.
— Del 19 al 23: trobades de preparació al matrimoni.
- Juliol: — Dissabtes 15 i 22: trobades de preparació al matrimoni.

Altres actes

- Setembre: — Dijous 15: coordinadora de la catequesi, a les 20.30 h, a la rectoria de Sant Joan de Valls.
- Octubre: — Dijous 13: coordinadora de la catequesi.
— Dissabte 22, de les 16.00 h a les 19.00 h: recés de catequistes, a l'ermita del Loreto de Renau.
- Novembre: — Dijous 10: coordinadora de catequesi.
— Diumenge 27: Col·lecta de Germanor.
- Desembre: — Divendres 9: coordinadora de la catequesi.
— Dijous 15: pastoral de la salut, a l'hospital de Valls (?).
— Celebracions comunitàries de la penitència.
- Gener: —Dijous 12: coordinadora de la catequesi.
- Febrer: —Dijous 9: pastoral de la salut, a la capella del Roser, a les 19.00 h, celebració de la Mare de Déu de Lourdes.
— Dijous 9: coordinadora de la catequesi.
- Març: — Dijous 9: pastoral de la salut, conferència.

- Dijous 9: coordinadora de la catequesi
- Celebracions comunitàries de la penitència.
- Abril: — Diumenge 2: tot el dia, sortida dels infants grans de la catequesi.
- Maig: — Dijous 11: coordinadora de la catequesi.
- Juny: — Divendres: revisió i festa de fi de curs dels catequistes.
- Juliol: — Cursos bíblics, al Seminari de Tarragona.
- Escola d'estiu de formació de catequistes.

Calendari

- Setembre: — Dijous 8: Mare Déu del Lledó (Valls).
- Dissabte 10, a les 21.00 h, al Santíssim de Sant Joan: vetlla de pregària.
- Octubre: — Mes del Rosari.
- Diumenge 2 (1r diumenge): Roser (Vallmoll).
- Divendres 7: M. D. Roser.
- Diumenge 9 (2n diumenge): Remei (Alcover).
- Diumenge 9: vetlla de pregària (St. Joan).
- Diumenge 16 (3r diumenge): Remei (El Milà, la Masó, el Rourell).
- Diumenge 23: Domund.
- Diumenge 23: Santa Úrsula (Valls).
- Novembre: — Dimarts 1: Tots Sants.
- Dimecres 2: Difunts.
- Dissabte 12: vetlla de pregària (Sant Joan).
- Diumenge 27: 1r Advent.
- Desembre: — Dissabte 10: Loreto (Bràfim).
- Dimecres 7: vetlla de pregària a la Puríssima (St. Joan).
- Dimarts 13: Santa Llúcia (Santes Creus).
- Diumenge 25: Nadal.
- Gener: — Dimarts 3: Sant Crist (El Pont d'Armentera).
- Divendres 6: Epifania.
- Dissabte 7: Sant Ramon (Masllorenç).
- Dissabte 14: vetlla de pregària (Sant Joan).
- Del 18 al 25: Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.

- Febrer: — Novena de la Candela.
 — Dimecres 1, a les 21.00 h, a la capella de la Candela, vetlla de pregària.
 — Dijous 2: Candela (Sant Joan).
- Març: — Dimecres 1: Dimecres de Cendra.
 — Diumenge 5: 1r diumenge de Quaresma.
 — Dissabte 11: vetlla de pregària (Sant Joan).
 — Diumenge 19: Sant Josep (Picamoixons).
- Abril: — Diumenge 9: Diumenge de Rams.
 — Divendres 14: Divendres Sant
 — Diumenge 16: Pasqua.
 — Diumenge 23: Sant Jordi.
 — Dijous 27: Mare de Déu de Montserrat.
- Maig: — Mes de Maria.
 — Dissabte 13: vetlla de pregària (Sant Joan).
- Juny: — Mes del Sagrat Cor.
 — Dissabte 3, al monestir de les Carmelites, al Portal Nou de Valls: vetlla de la Pentecosta.
 — Diumenge 4: Pentecosta.
 — Dijous 15: celebració del Corpus a la residència de l'Alt Camp (visitadors de malalts).
 — Diumenge 18: Corpus.
 — Dissabte 24: Sant Joan (Valls).
 — Dilluns 25: Vot a la Mare de Déu del Lledó (Valls).
- Juliol: — Dilluns 10: Sant Cristòfol.
 — Dissabte 15: vetlla de pregària al monestir de les Carmelites, al Portal Nou de Valls.
- Agost: — Dilluns 14: vetlla de pregària (Sant Joan).

Arxiprestat del Priorat

Aplicació del Pla pastoral

- El present curs ve marcat al nostre arxiprestat per la visita pastoral del Sr. Arquebisbe a les parròquies del nostre arxiprestat.
- Revisar les agrupacions de parròquies.
- Vetllar per la formació dels laics aprofitant el curs Trobar-se en la fe.

- Cobrir les necessitats de laics amb missió pastoral, per a la catequesi o altres serveis als quals no podem arribar des de l'arxiprestat.

Reunions de preveres

- Reunió de preveres amb l'arquebisbe, el 7 de desembre a Cornudella.
- Reunions del Consell Pastoral Arxiprestal
 - De gener a abril del 2006 l'Arquebisbe farà la visita pastoral.
 - Preparació:
 1. Reunió del Consell arxiprestal, 11 de desembre a Porrera.
 2. Reunió amb els consells parroquials per preparar la visita.
 Calendari encara per determinar

Recessos i celebracions penitencials

- Assegurar les celebracions de la penitència durant l'Advent i la Quaresma.
 - Recés d'Advent: a Porrera, el 26 de novembre, a les 17.30 h. Predicarà Mn. Joan Roig: «L'Advent i el beat Ramon Llull», i es presentaran els Goigs de l'Adveniment de Jesucrist per cantar-los al nostre arxiprestat.
 - Recés de Quaresma: el predicarà el Sr. Arquebisbe.

Altres actes

- Jubileu de Siurana, el dissabte 6 de maig.
- Sortida a Tarragona (Catedral, amfiteatre...) o a Montserrat.

Arxiprestat de Reus

Aplicació del Pla pastoral

- Eucaristia mensual i convivència amb un pica-pica per a immigrants sud-americans: primer diumenge de cada mes a la parròquia de Sant Joan a 2/4 d'11 del matí.
- Preparació prebaptismal (interparroquial) per a parelles que, podent-se casar per l'Església, no s'han casat: Farem tres curssets de quatre xerrades cada un.
- Confecció i edició d'un full de les pregàries més fonamentals. Es donarà a tots els pares que bategen un fill.
- Lloc de pregària i acolliment tots els dijous a la Prioral, de 7 a 9 del vespre. Possibilitat de confessar-se, rebre orientació o consells, etc. S'as-

segura la presència d'un o dos preveres. L'oferta es diu «Acosta't».

- Converses teològiques (4 setmanes de Quaresma).
- Cursos prematrimonials (16 cursos al llarg de l'any).
- Preparació catequètica per als catequistes de l'arxiprestat (cada 15 dies).
- Pregària arxiprestal de joves (una vegada al mes).
- Anada al santuari de la Mare de Déu de la Serra a celebrar el jubileu (es farà per grups: Legió de Maria, Equips de la Mare de Déu, grups de joves, Vida Creixent, etc.).

Reunions de preveres

- 16 de setembre, 21 d'octubre, 18 de novembre, 16 de desembre, 20 de gener, 17 de febrer, 17 de març, 21 d'abril, 19 de maig i 16 de juny.

Reunions del Consell Pastoral Arxiprestal

- 16 de setembre, 16 de desembre, 17 de febrer, 19 de maig.
- Nota: encara estem estudiant el Pla pastoral a nivell de Consell Arxiprestal.

Altres actes

- Rosari de torxes: 24 de setembre.
- Festa de la Mare de Déu de Misericòrdia: 25 de setembre.
- Vespres al santuari de Misericòrdia: 8 de desembre.
- Pregària per la unitat dels cristians: 20 de gener.
- Inici de la Quaresma: 1 de març a la Prioral, totes les parròquies i comunitats de religiosos/es.
- Vetlla de Pentecosta: 3 de juny.
- Festa de la Santíssima Trinitat: rosari de l'Aurora: 11 de juny.
- Festa de Corpus: 18 de juny totes les parròquies i comunitats a la Prioral.
- Completes a la Prioral: 28 de juny.
- Solemne concelebració el dia del sant Patró: 29 de juny.

Trobades

- Trobada arxiprestal de catequistes a l'inici del curs: 1 d'octubre, a Crist Rei.
- Trobada d'assemblees familiars cristianes: 26 de març.

- Catequesi de confirmació per a adults: tres cursets, al desembre, al març i a l'abril.

Arxiprestat de Tarragona Centre

Aplicació del Pla pastoral

Estimar i servir l'Església:

1. Revitalitzar les parròquies.
2. Potenciar l'acompanyament de les persones.

A partir de les constatacions, propostes i suggeriments del Pla pastoral diocesà i de la carta pastoral del Sr. Arquebisbe *Estimar i servir l'Església*.

Objectius pastorals de l'arxiprestat, curs 2005-2006:

1. Lectura i estudi del Pla pastoral diocesà i de la carta pastoral del Sr. Arquebisbe.
2. Consolidar el treball pastoral coordinat en les convocatòries conjuntes amb l'arxiprestat de Tarragona Perifèria:
 - a) Escola de catequistes.
 - b) Trobades d'infants que integren la catequesi (prèvia a la primera comunió i la de postcomunió).
 - c) Trobades dels preveres dels dos arxiprestats.
 - d) Pastoral de joventut.
 - e) Vetlla de Pentecosta.

Continguts que treballarem:

Els de la carta pastoral *Estimar i servir l'Església* i els que suposa l'objectiu general del Pla pastoral diocesà: «L'evangelització, l'anunci explícit de Jesucrist, únic salvador en la nostra societat.»

Algunes accions a destacar del calendari previst:

- Trobada amb els nois i noies de primer de confirmació (28 de gener), i l'aplec previst amb els de segon any de catequesi de confirmació.
- Dues sessions de formació amb els agents de pastoral que col·laboren en la litúrgia: 7 de febrer i 9 de maig.
- Trobada preparatòria per a lectors (adaptant la programació a les necessitats de cada parròquia).
- Vetllar les convocatòries de seguiment del curs bíblic per correspondència i de l'aplec arxiprestal, aquest any a Montserrat.

Reunions de preveres

- Els dimecres al santuari de Loreto de Tarragona.
- 2 i 28 de setembre, 26 d'octubre, 30 de desembre (dinar de Nadal), 25 de gener, 22 de febrer, 22 de març, 20 d'abril, 22 de maig i 21 de juny.

Reunions del Consell Pastoral Arxiprestal

- Els dimecres, a les 20.15 h
- 30 de novembre, 8 de febrer i 5 d'abril.

Trobades

- 19 d'octubre: trobada de pastoral de la salut.
- 12 de novembre: trobada diocesana de noies i nois confirmats (Seminari).
- 29 de novembre: trobada amb la Paraula (curs bíblic).
- 28 de gener: trobada de 1r de confirmació (arxiprestat).
- 7 de febrer: trobada per als monitors (litúrgia) (20.15 h).
- 11 de març: trobada d'infants (catequesi) (segon, a la Catedral).
- 28 de març: trobada amb la Paraula (20.30 h).
- 1 d'abril: trobada d'infants de 3r, 4t i 5è.
- 9 de maig: trobada per als monitors (litúrgia) (20.15 h).
- 6 de juny: trobada amb la Paraula (curs bíblic) (20.30 h).
- Estiu: del 3 al 9 de juliol, V Trobada Internacional de la Família (València).

Altres actes

Setembre: — 16: Inici de curs (D. D. P. Joventut).

Inscripcions a la catequesi.

Inscripcions al curs bíblic.

Octubre: — 8: Reflexió d'inici de curs per a catequistes.

— 21: Pregària (D. D. Missions i arxiprestat).

Comencen les trameses del curs bíblic.

Novembre: — 12: Vetlla de pregària de la Mare de Déu del Claustre.

Sessions de formació de l'Escola de catequistes: 15, 16, 17, 22, 23, 24 (matí i tarda).

- 26: Recés d'Advent (D. D. P. J.).
Recés d'Advent (arxiprestat).
- Desembre: — 7: Vetlla de la Immaculada (D. d. P. J.).
- Gener: — 27: Assemblea de CIT.
- Febrer: Repartir carta als pares d'alumnes de l'escola pública per informar i motivar a demanar la classe de religió per als seus fills i filles.
- Març: — 4: Recés de Quaresma-Pasqua-arxiprestat.
— 6 i 13: Conferències quaresmals.
— 18: XVIII Fòrum diocesà de representants de grups de joves
— 20: Pregària penitencial (arxiprestal).
- Abril: — 9: Jornada de portes obertes, al Seminari (tarda) (Diocesana/D. D. Vocacions).
Aplec de 2n confirmació.
- Maig: Repartir cartes a les escoles per informar de les inscripcions a la catequesi parroquial.
- Juny: — 3: Vetlla de Pentecosta (arxiprestal).
— 17: Vetlla de pregària: Corpus (Diocesana).
Aplec arxiprestal a Montserrat (arxiprestal).
- Estiu: — 3 al 7: Cursos d'estiu de l'ABC.
Camp de treball missioner (Interdiocesà / D. D. Missions).
Escola d'Estiu per a Catequistes (SIC).
2 al 13 d'agost: Viatge a Terra Santa (ABC).

Arxiprestat del Tarragonès Llevant

- Organitzar unes trobades arxiprestals de catequistes amb l'objectiu de ser escola i lloc de coneixement de tots els catequistes dels nostres pobles. Es crearà un equip de catequistes que vetlli i organitzi aquestes trobades. Responsable: Mn. Joan Miquel Bravo Alarcón (catequesi i joventut).
- Exposar a totes les esglésies de l'arxiprestat els horaris de misses, confessions i despatx parroquials de les parròquies de la demarcació.
- Establir un contacte amb els professors de religió tant de primària com de secundària de les escoles i instituts de l'arxiprestat. Responsable: Mn. Jordi Gual Ferré.

- En aquelles parròquies on no estigui constituït, mirar de constituir el Consell Pastoral Parroquial i mirar i estudiar la qüestió dels estatuts.
- Potenciar el Consell Pastoral Arxiprestal.
- Treballar en la formació d'adults i els curssets bíblics. Fer una catequesi intensiva d'adults per Quaresma. Responsable: Mn. Josep Gil Ribas.
- Estudiar un pla d'atenció als immigrants no només a nivell assistencial sinó també religiós.
- Potenciar les Càritas parroquials tot coordinant-les amb l'arxiprestal. Responsable: Mn. Joaquim Gras Minguella.
- Revisió, estudi i preparació dels curssets de preparació al sagrament del matrimoni.
- Lema arxiprestal d'Advent: «Lliures del vell esclavatge».
- Estudiar i treballar, en la reunió de preveres, el sagrament de la reconciliació.
- Preparar i organitzar les celebracions comunitàries de la penitència d'Advent i Quaresma.
- Romeria arxiprestal a Montserrat: dies 11 i 12 de març de 2005.
- Reunió de preveres: els primers dijous de cada mes, d'11 a 2, a la rectoria de Sant Pere Apòstol de Torredembarra.

Arxiprestat de l'Urgell-Garrigues

Aplicació del Pla pastoral

- Objectius generals:
 - L'evangelització, l'anunci explícit de Jesucrist, únic salvador, a la nostra societat.
 - Revitalitzar la parròquia i donar forma a l'agrupació parroquial.
- Objectiu: Fer de cada parròquia (o de cada agrupació de parròquies) una casa i una escola de comunió per a la missió (cf. Joan Pau II, NMI, n. 43).
- Accions: Potenciar el paper de les parròquies (o de les agrupacions de parròquies) en el si de l'arxiprestat.
 1. Avaluar les necessitats pastorals que cal atendre, amb l'ajuda de l'arxiprestat, i cercar les persones disposades a fer aquests serveis, amb un discerniment, un acompanyament i una formació adient a cada persona i a cada servei pastoral. Entre aquests cal tenir presents els laics i laiques als quals es pugui donar missió pastoral. Per a

aquesta formació cal cercar propostes concretes a partir de les que faci l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós.

2. Fer de l'eucaristia dominical el centre de la vida parroquial. Quan, en una parròquia sigui totalment impossible tenir una celebració de l'eucaristia el diumenge, afavorir que hi hagi una celebració dominical (en absència de prevere), tot esperant el prevere.
 3. En atenció als practicants ocasionals, posar especial interès en la dignitat, respecte, acolliment i adaptació pastoral de les exèquies i altres celebracions amb assistència tradicionalment massiva (Sant Blai, Santa Llúcia, Nadal, festes votades, majors i de col·lectius) perquè esdevinguin evangèlicament profitoses.
- Accions: Potenciar el paper del laïcat dins la parròquia
 4. Cada parròquia i/o agrupació de parròquies constituirà el seu Consell Pastoral Parroquial, si no el té ja constituït, que ha de comptar amb els corresponents estatuts aprovats pel Sr. Arquebisbe.
 5. Que a cada parròquia i/o agrupació el rector tingui cura de fomentar i discernir les vocacions per al servei de la catequesi, vetlli perquè els catequistes rebin una formació adequada i, mitjançant reunions periòdiques amb l'equip de catequistes, segueixi l'orientació de la catequesi parroquial i la seva programació. Que les parròquies d'un mateix arxiprestat col·laborin entre elles per aconseguir aquest objectiu i la Delegació Diocesana de Catequesi hi ajudi amb oportunes orientacions.
 6. Crear, a nivell arxiprestal, un equip de laics que es responsabilitzi del curs prematrimonial i d'un treball pastoral amb els matrimonis.

Reunions de preveres i laica amb missió pastoral

- 14 i 18 d'octubre, 25 de novembre, 9 de desembre, 13 de gener, 10 de febrer, 10 de març, 21 d'abril, 26 de maig i 9 de juny.
- Convivència: 11 de novembre, 27 de gener, 24 de febrer, 24 de març i 12 de maig.

Reunions del Consell Pastoral Arxiprestal

- 19 d'octubre, 16 de novembre, 15 de febrer, 17 de març, 12 d'abril, 17 de maig, 14 de juny i 21 de setembre.

Trobades

- Trobada nacional del Moviment Cristià de Pobles i Comarques: Arbeca, el 2 d'abril.
- Trobada de visitadors de malalts: 11 de febrer.
- Trobada trimestral de catequistes.

Altres actes

- Presentació del curs: Belianes, el 6 de novembre
- Curs bíblic: l'Albi, Vinaixa, Guimerà i Sant Martí de Maldà. Cada quinze dies, d'octubre a abril.
- Curs de preparació al matrimoni: febrer.
- Formació de laics per a celebracions.
- Pregària a l'església de Sant Pere de Maldà: últim divendres de cada mes de 10 a 11 de la nit.

Recessos:

1. Advent: 27 novembre, 1r diumenge d'Advent, a Vallbona de les Monges, tot el dia.
2. Quaresma: 11 i 12 de març, cap de setmana del 2n diumenge de Quaresma, a Vallbona de les Monges.

Aplecs:

1. Arxiprestal: Guimerà, 7 de maig.
2. De pregària: Montserrat, 10 de juny, vigília de la Stma. Trinitat.
3. Xerrades Quaresma-Pasqua.

Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació Social

NOTA

referent a l'esfondrament d'una part de la muralla de Tarragona

Arran de les intenses pluges de mitjans de novembre, van cedir les terres de farciment entre els dos fulls externs de carreus de la muralla en el sector que dona a l'hort del palau arquebisbal, proper a la torre de l'Arquebisbe. Això va motivar l'ensulsiada del full intern de la muralla, amb despreniment dels carreus de pedra, de l'ampit del pas de ronda i del farciment, sense que es produïssin desgràcies personals.

Com a mesura de precaució es va crear una zona de protecció, la qual impedeix l'accés a l'hort de l'Arquebisbat i al passeig Arqueològic, accés que no estarà permès mentre no s'hagin efectuat els treballs de consolidació.

Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i la Sra. Maria Mercè Martorell Comas, tinent d'alcalde de Patrimoni de l'Ajuntament de Tarragona, es van entrevistar amb els tècnics competents, els quals estan prenent les disposicions més adequades per apuntalar les zones properes al lloc del despreniment per tal d'evitar més ensulides i garantir, sobretot, la seguretat de les persones i la conservació del monument.

Delegació Diocesana d'Apostolat Seglar

CARTA

als consiliaris de les associacions, confraries i germandats de Setmana Santa

Benvolguts,

Les associacions de Setmana Santa són una realitat rica i complexa, amb una tradició molt llarga entre nosaltres. En alguns llocs viuen una expansió important, i no sembla de cap manera que corrin perill d'extinció. Són alhora una expressió de religiositat popular i d'identitat local, i per a moltes persones és el seu lligam més important amb l'Església, o potser fins i tot el seu únic punt de contacte.

Si ho mirem en positiu, ens adonem que les associacions de Setmana Santa poden ser una bona plataforma d'evangelització i d'inserció eclesial dels seus membres. En negatiu, tenim present que poden donar lloc a conflictes amb la pastoral parroquial i a lluites intestines per protagonismes personals o per gestions poc transparents.

Cal reconèixer que aquest tema no ens atrau gaire i no forma part de les nostres prioritats, però, si no en tenim prou cura, estem descuidant un sector important de la nostra feligresia i perdem bones oportunitats pastorals. Per això val la pena que tinguem un canvi d'impressions tots plegats per prendre consciència del punt en què ens trobem i puguem definir les línies d'acció prioritàries.

Per això us convoco el *dilluns 16 de gener a les 15.00 h a la casa d'exercicis de la Selva del Camp*. Convé que hi assistiu tots els qui, de dret o de fet, exerciu de consiliaris o presidents de confraries, germandats i associacions de Setmana Santa a qualsevol localitat de l'arxidiòcesi.

Fraternalment,

Jordi Vila Borràs
Delegat diocesà d'Apostolat Seglar

30 de novembre de 2005

Delegació Diocesana de Vocacions

CARTA

d'agraïment per l'adhesió a la Cadena de pregària per les vocacions

Benvolguts,

Us escric aquesta carta per donar-vos les gràcies a tots per la vostra col·laboració en el sosteniment de la Cadena de pregària per les vocacions. Us puc dir que els tres dies de novembre que teníem assignats a la nostra arxidiòcesi, l'1, l'11 i el 21, els hem omplert tots tres, i que cada una de les 24 hores del dia hi ha hagut molta gent pregant per les vocacions.

Per a mi ha estat emocionant rebre les vostres trucades i correus interessant-vos per aquesta iniciativa. Molts també ho heu fet sense comunicar-ho i heu pregat personalment per aquesta intenció.

Gràcies de tot cor! De ben segur que el Senyor ens escoltarà! Em sembla que el primer fruit de tot això és que amb un sol cor i una sola ànima hem pregat el Senyor perquè ens beneeixi amb el do de les vocacions sacerdotals i religioses.

Famílies, parròquies, laics, malalts, religiosos i religioses, moviments, associacions i preveres, tots hi hem posat el nostre granet de sorra, i ara cal continuar pregant amb insistència perquè el Senyor ens faci veure el fruit de la seva bondat i de la seva misericòrdia.

També aprofito aquestes paraules per desitjar-vos a tots un bon Advent i un bon Nadal ben a la vora del Nen Jesús, i que el nou any que comencem sigui un any ple de fruits apostòlics.

Fraternalment,

Albert Valldosera Llord, pvre.

Delegat diocesà de Vocacions

Tarragona, 30 de novembre de 2005

Feu arribar aquest agraïment a tots els qui han participat en la Cadena de pregària per les vocacions

secció informativa

CRÒNICA

de l'ensulsida de la muralla romana

Poc abans de les 10.30 del dia 15 de novembre es va produir una esllavissada en un tros de la muralla romana que dóna a l'hort del palau arquebisbal. El tram afectat, d'una amplada de 20 a 25 m —des de la porta de la «caseta del pagès» en direcció a ponent— i d'una alçada de dos terços aproximadament del parament començant des del pas de ronda en direcció al sòl, es va ensulsi sense produir danys personals. La causa d'aquest esfondrament sembla haver estat la pluja persistent dels dies anteriors que havia anat filtrant a través del gruix de terra tova entre murs —sota el nivell del pas de ronda— sobreposada en èpoques posteriors a la romana, fins a acumular un pes que no han pogut contenir les pedres mil·lenàries.

Immediatament va ser avisada la guàrdia urbana per tal d'aturar la visita turística que s'estava fent per l'altre costat de la muralla (passeig arqueològic), i per improvisar un tancat dins l'hort de l'Arquebisbat que impedís el pas a la zona afectada, davant la possibilitat de nous esfondraments.

A part dels representants de la premsa, ràdio i televisió, al llarg del dia es van produir contínues anades i vingudes de representants de les diferents administracions i dels tècnics a qui ha estat encomanat un projecte d'actuació immediata per a l'estintolament dels extrems del tram afectat i la contenció del farciment interior de la muralla que han quedat desprotegits i amb risc de nous desprendiments sobretot si es produïssin més pluges, com també del projecte de reposició de la part de muralla afectada. Així ho va confirmar el director general del Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya, Sr. Francesc Tarrats, en la seva visita a la part afectada a darrera hora del mateix dia.

Els representants de l'Administració van manifestar en tot moment la seva voluntat de posar en marxa de manera immediata els passos corresponents per a la reconstrucció de la muralla.

Al llarg del dia el Sr. Arquebisbe va atendre les diferents persones, mitjans de comunicació, tècnics i autoritats.

Independentment d'aquesta adversa circumstància, feia ja uns mesos que aquest Arquebisbat havia plantejat a l'Administració la seva disposició a renunciar a l'hort actual per tal de possibilitar la visibilitat d'aquesta part de muralla, actualment impedita per la paret exterior que tanca la propietat de l'Arquebisbat, i facilitar l'aproximació dels visitants a aquestes pedres bimil·lenàries.

Secretaria General i Cancelleria

CRÒNICA

de la inauguració de la restauració del retaule major de la capella del Santíssim Sagrament de la Catedral de Tarragona

El dia 18 de novembre va tenir lloc l'acte d'inauguració de la restauració del retaule major de la capella del Santíssim Sagrament de la Catedral de Tarragona, amb una notable aflluència de públic, entre els quals es comptaven representants de les administracions estatal, autonòmica, provincial i municipal.

Aquesta restauració ha estat fruit de la col·laboració de la Fundació Caixa Catalunya amb l'Arquebisbat de Tarragona, el Capítol de la Catedral i la Parròquia de Santa Maria de la Catedral.

La presentació del procés de restauració va anar a càrrec de Mons. Josep Martí i Aixalà, delegat diocesà per al Patrimoni Artístic i Documental i l'Art Sacre, el qual va fer una glossa (que reproduïm a continuació) de la història de la capella i de les pintures, així com una síntesi de la vida del seu autor. També va explicar com s'havia procedit a restaurar aquesta obra cabdal del nostre art.

El Sr. Àlex Susanna Nadal, director de la Fundació Caixa Catalunya, en un breu parlament, va manifestar el desig de la institució que representa de continuar col·laborant en el manteniment del nostre patrimoni artístic.

A continuació, Mn. Miquel Barbarà Anglès, vicari general de l'arxidiòcesi, que presidia l'acte en nom del Sr. Arquebisbe —el qual estava absent de Tarragona per compromisos del seu càrrec—, va fer palès l'agraïment envers aquells que, d'una manera o altra, han fet possible la restauració d'aquest retaule.

Didac Bertran

Delegat de Mitjans de Comunicació Social

GLOSSA

pronunciada en l'acte d'inauguració del retaule de la capella del Santíssim de la Catedral de Tarragona

LA RESTAURACIÓ DEL RETAULE MAJOR DE LA CAPELLA DEL SANTÍSSIM SAGRAMENT DE LA CATEDRAL DE TARRAGONA

La capella

La capella del Santíssim Sagrament es troba en el costat esquerre del transsepte de la Catedral de Tarragona, i va ser construïda entre el 1582 i el 1592. Ocupa la meitat de l'espai de l'antic refetor canonical, del segle XII. En la seva construcció hi van intervenir alguns dels membres més eminents de l'Escola del Camp, un moviment arquitectònic auspiciat per l'arquebisbe

Antoni Agustí (1511-1586), que es va desenvolupar a Tarragona i el Camp en els darrers decennis del segle XVI i a inicis del XVII, i que va produir algunes de les construccions més destacades del Renaixement català, com la capella del Santíssim Sagrament, l'església de Sant Andreu de la Selva del Camp o la de Sant Jaume d'Ulldemolins, entre altres. Al prevere Jaume Amigó, coneixedor de l'arquitectura italiana del moment, es deu la traça original de la capella, on també hi van intervenir els arquitectes Bernat Cassany i Pere Blai. A aquest últim —autor de la façana del palau de la Generalitat de Barcelona i de les capelles de Sant Joan i Sant Fructuós de la Catedral de Tarragona—, es deu la col·locació de la cúpula sobre tambor que perfora la volta romànica, una intrèpida solució, la primera que es va fer a Catalunya. L'arquebisbe Antoni Agustí va promoure l'obra d'aquesta capella, que també esdevindria la seva capella funerària.

El retaule major

El retaule major de la capella és una obra singular, única en la Catalunya del segle XVI. No es tracta d'un retaule exempt, com és habitual, sinó que ocupa tot l'arc triomfal de la capçalera, al qual està adossat, i es resol mitjançant elements arquitectònics, escultòrics i pictòrics que el fan un dels conjunts artístics més harmònics i coherents del Renaixement català. La part pictòrica es resol en tretze plafons pintats a l'oli, no sobre un suport de taula, com sempre s'havia pensat, sinó sobre plaques de pissarra, una circumstància que li confereix encara més singularitat, ja que es tracta d'una tècnica fins ara desconeguda del tot en l'art català. Els plafons, tant en la seva temàtica com en la seva composició, estan integrats harmònicament en un conjunt iconogràfic dedicat a l'exaltació del sagrament de l'eucaristia. Així, la interpretació iconogràfica permet una lectura vertical de les imatges en clau dogmaticotrinitària, a partir del medalló superior fins al sagrari. En sentit descendent, Déu Pare, en l'Esperit Sant, dona la carn de l'Anyell de Déu al món, i en sentit ascendent, queda plasmada figurativament la doxologia final del cànon de la missa. Des del mateix medalló central, una lectura rotativa cap a cadascun dels dos costats contempla el disseny de Déu en clau historicosalvífica i sacramental. Les escenes del Nou Testament clouen i recapitulen el que prefiguren les de l'Antiga Aliança: cap a la dreta, dues escenes relacionades amb la Pasqua hebrea, la mort dels primogènits i el deslliurament de les cases dels fills d'Israel, culminen amb la Santa Cena, i cap a l'esquerra, els episodis de la recollida del mannà i del pas de l'Arca, que el contenia, culminen amb l'escena d'Emmaús. A ambdós costats del sagrari, dos petits plafons representen Aaró i Melquisedec, figures que es repeteixen en les escultures d'alabastre de les fornícules inferiors: Aaró representa el sacerdoti levític i Melquisedec és el tipus de Jesucrist, sacerdot etern. Aquesta obra es pot considerar com un dels millors projectes del Renaixement a Catalunya, i a més és un dels pocs retaules de l'època que es troba *in situ*, i on encara s'hi fa culte.

El pintor

La intervenció del pintor holandès Isaac Hermes Vermey en les pintures del retaule major de la capella no es pot deslligar de l'actuació de l'arquebisbe Antoni Agustí. Nascut a Utrecht, Isaac Hermes s'havia establert a Itàlia, on va ser contractat com a pintor de cambra pel noble català Lluís de Requesens cap al 1566. Vers 1573, acompanyant el seu senyor, es va instal·lar a Barcelona, ciutat on va viure fins el 1586. En aquesta etapa va pintar el retaule major de la capella del Palau Reial Menor, residència de la família Requesens a Barcelona; un retaule per al monestir de Montserrat, i un altre per a Torroella de Montgrí, tots tres desapareguts. Sí, en canvi, que es conserva, sortosament, el retaule que va pintar en 1584 per a la capella dels Reis, al convent de Sant Domènec de València. Vers 1586 es va traslladar a Tarragona, possiblement cridat per l'arquebisbe Agustí —que estava emparentat amb els Requesens—, i es va encarregar de les pintures del retaule major de la capella del Santíssim Sagrament. Deslligat de la família Requesens, es va instal·lar a Tarragona, on va viure fins a la seva mort, l'abril del 1596, i on va pintar, a més, un retaule per a Vespella de Gaià, perdut, i dues obres molt importants, que encara es conserven: les pintures del retaule major de la prioral de Sant Pere de Reus i les del retaule major de Santa Maria de Palamós. Isaac Hermes Vermey està considerat el millor pintor del Principat de la segona meitat del segle XVI. El seu estil, englobat dins del romanisme tardà, amb una gran influència de Rafael i Miquel Àngel, i també dels manieristes com Giorgio Vasari, evidencia un cert record de les seves arrels holandeses.

La restauració del retaule

Amb el pas dels segles, les pintures del retaule havien patit l'acció del temps, i si bé, en general, el seu grau de conservació era acceptable, tanmateix, es feia necessari retornar-lo a la seva primera esplendor. El mes de juliol del 2003, el Capítol de la Catedral de Tarragona va encarregar a Roger Xarrié Poveda, director d'Ideart, un projecte de restauració del retaule, que s'ha pogut dur a terme la primavera del 2005 gràcies a un ajut atorgat per la Fundació Caixa Catalunya, dins la convocatòria d'ajuts 2005 per a la realització de projectes culturals, i l'aportació econòmica també del Capítol de la Catedral i de la Parròquia de Santa Maria de la Catedral. La intervenció de conservació i restauració inclou no només els plafons pintats, sinó, també, la neteja i el tractament de la pedra. En la restauració de les pintures hi ha intervingut Roger Xarrié Poveda, i en la de la pedra els restauradors Giuseppe Milonia i Laura Martí. El procés de restauració de les pintures ha seguit un protocol que comprèn la fixació de les capes pictòriques, la seva neteja per tal d'eliminar pols, fums, vernissos oxidats, sals solubles i alguns antics repintats, l'estucat de les parts que faltaven, l'envernissat i, finalment, la reintegració pictòrica en aquells llocs en què es va considerar aconsellable. La pedra es va netejar amb un procediment específic a base de polpa de paper, i, en els llocs on calia, es va reintegrar volumètricament.

El projecte de restauració de la capella

La voluntat del Sr. Arquebisbe i del Capítol de la Catedral de Tarragona és continuar amb la restauració de tota la capella, un àmbit de gran significació en el conjunt monumental de la seu, tant en l'aspecte cultural i devocional com des de la perspectiva del patrimoni cultural. Amb aquest fi s'ha redactat un projecte que només espera trobar els mitjans necessaris per al seu finançament.

Tarragona, 18 de novembre de 2005

Glossa pronunciada per Mons. Josep Martí i Aixalà,
canonge encarregat del patrimoni

Bibliografia:

CARBONELL I BUADES, Marià: *L'Escola del Camp de Tarragona en l'arquitectura del segle XVI a Catalunya*, Institut d'Estudis Tarraconenses Ramon Berenguer IV, Diputació de Tarragona, Tarragona 1986.

MATA DE LA CRUZ, Sofia: *Isaac Hermes Vermey, el pintor de l'Escola del Camp*, Institut d'Estudis Tarraconenses Ramon Berenguer IV, Diputació de Tarragona, Tarragona 1992.

MATA DE LA CRUZ, Sofia: *La pintura del cinc-cents a la diòcesi de Tarragona (1495-1620). Entre el record del gòtic i l'acceptació del Renaixement*, Diputació de Tarragona, Tarragona 2005.

NECROLÒGICA

de Mn. Josep M. Ferré Batlle

El dia 29 de novembre de 2005 moria a Tarragona mossèn Josep M. Ferré Batlle, germà del també prevere mossèn Lluís, traspassat l'any 1979, i nebot de mossèn Lluís Batlle Salvat, traspassat l'any 1967.

L'endemà va presidir les exèquies el Sr. Arquebisbe, a l'església parroquial de Santa M. Magdalena de la Masó, d'on era rector. Hi van concelebrar una cinquantena de preveres.

Mossèn Josep M. havia nascut a Calafell feia 87 anys. L'any 1946 va ser ordenat prevere al Seminari Conciliar Pontifici de Tarragona, on va fer els estudis eclesiàstics.

En el seu llarg i fecund ministeri va servir les parròquies de Santa Maria la Major de Montblanc, com a vicari, i, com a rector, la de Sant Jaume de Figuerola del Camp, i, actualment, les parròquies de Santa M. Magdalena de la Masó, Santa Úrsula del Milà, Sant Simó de Fontscaldes i l'església de Sant Roc de Masmolets, aquesta última com a encarregat.

Va exercir de professor a Valls, a l'Escola de Formació Professional, i també a l'Institut Narcís Oller.

Persones apropades al seu ministeri donen testimoni del seu tarannà afable, jocós, respectuós amb les persones, bon comunicador i proper a

tothom, independentment de llur proximitat a la vida parroquial. En el seu ministeri mossèn Josep M. va destacar per la seva disponibilitat en el servei, pel seu despreniment personal i per l'extremada prudència a l'hora de demanar col·laboració econòmica als feligresos.

Secretaria General

ASSOCIACIÓ TARRACO MINUSVÀLIDS

Av. Catalunya, 32 (Passatge) - Tel. 977 22 12 14 - Tarragona

AL SERVEI DELS COL·LECTIUS DE DISCAPACITATS

Serveis:

Microbusos - Tallers - Fàbriques

Cultura-Esport:

Biblioteca - Professors - Cursets
Atletisme - Natació - Bàsquet

Salut:

Centre mèdic - Rehabilitació -
Material ortopèdic

La nostra obra social surt dels beneficis de la venda del cupó, després de donar treball als minusvàlids

J.M. Bonet

Vitralls des de 1923

Gravats Vidriera de formigó Restauració

C/Astúries 6 08012 Barcelona

Tel 93 218 23 99 Fax 93 218 30 98

www.vitralsbonet.com info@vitralsbonet.com

secció documental

Sant Pare

Missatge

per a la celebració de la Jornada Mundial de la Pau. 1 de gener de 2006

EN LA VERITAT, LA PAU

1. Amb el tradicional missatge per a la Jornada Mundial de la Pau, al principi del nou any, vull fer arribar una afectuosa salutació a tots els homes i dones del món, de manera especial als que sofreixen a causa de la violència i dels conflictes armats. Amb aquesta salutació vull manifestar també un desig ple d'esperança per un món més serè, en el qual augmenti el nombre dels qui, tant individualment com comunitària, s'esforcen per seguir els camins de la justícia i la pau.

2. Abans de res, voldria retre un homenatge agraït als meus estimats predecessors, els grans pontífexs Pau VI i Joan Pau II, inspirats artífexs de pau. Animats per l'esperit de les benaurances, van saber llegir en els nombrosos esdeveniments històrics que van marcar els seus respectius pontificats la intervenció providencial de Déu, que mai no oblidava la sort del gènere humà. Com incansables missatgers de l'evangeli, van convidar repetidament tothom a reprendre des de Déu la promoció d'una convivència pacífica a totes les regions de la terra. El meu primer missatge per a la Jornada Mundial de la Pau segueix la línia d'aquest noble ensenyament: amb ell vull confirmar una vegada més la ferma voluntat de la Santa Seu de continuar servint la causa de la pau. El nom mateix de Benet, que vaig adoptar el dia que vaig ser escollit per a la càtedra de Pere, vol indicar la meva ferma decisió de treballar per la pau. En efecte, he volgut fer referència tant al sant patró d'Europa, inspirador d'una civilització pacificadora de tot el continent, com al papa Benet XV, que va condemnar la primera guerra mundial com una «matança inútil»¹ i es va esforçar perquè tothom reconegués les raons superiors de la pau.

3. El tema de reflexió d'enguany —«En la veritat, la pau»— expressa la convicció que, sigui on sigui que l'home es deixi il·luminar per la resplendor de la veritat, emprèn de manera gairebé natural el camí de la pau. La constitució pastoral *Gaudium et spes* del concili ecumènic Vaticà II, clausurat ara fa 40 anys, afirma que la humanitat no aconseguirà construir a tota la

¹ Crida als caps dels pobles bel·ligerants (1 d'agost de 1917): AAS 9 (1917) 423.

terra un món més humà per a tots els homes si tots, amb esperit renovat, no es converteixen a la veritat de la pau.² Però, a què ens referim quan utilitzem l'expressió *veritat de la pau*? Per contestar adequadament aquesta pregunta s'ha de tenir present que la pau no pot reduir-se a la simple absència de conflictes armats, sinó que ha d'entendre's com «el fruit d'un ordre posat en la societat humana pel seu Fundador diví», un ordre «que l'home, constantment assedegat de més perfecta justícia, ha d'anar realitzant».³ Com a resultat d'un ordre dissenyat i estimat per l'amor de Déu, la pau té la seva veritat intrínseca i inapel·lable, i correspon «a un anhel i una esperança que nosaltres tenim de manera inesborrable».⁴

4. La pau, concebuda d'aquesta manera, és un do celestial i una gràcia divina, que exigeix a tots nivells l'exercici d'una responsabilitat més gran: la de conformar —en la veritat, en la justícia, en la llibertat i en l'amor— la història humana amb l'ordre diví. Quan manca l'adhesió a l'ordre transcendent de la realitat, o bé el respecte d'aquella «gramàtica» del diàleg que és la llei moral universal, inscrita en el cor de l'home;⁵ quan s'obstaculitza i s'impedeix el desenvolupament integral de la persona i la tutela dels seus drets fonamentals; quan molts pobles es veuen obligats a sofrir injustícies i desigualtats intolerables, com es pot esperar la consecució del bé de la pau? En efecte, falten els elements essencials que constitueixen la veritat d'aquest bé. Sant Agustí definia la pau com *tranquillitas ordinis*,⁶ 'la tranquil·litat de l'ordre', és a dir, aquella situació que permet en definitiva respectar i realitzar per complet la veritat de l'home.

5. Llavors, qui i què pot impedir la consecució de la pau? Pel que fa a això, la sagrada Escripura, en el seu primer llibre, el Gènesi, resalta la mentida pronunciada al principi de la història per l'ésser de llengua bífida, al qual l'evangelista Joan qualifica com a «pare de la mentida» (Jn 8,44). La mentida és també un dels pecats que recorda la Bíblia en el capítol final del seu últim llibre, l'Apocalipsi, indicant l'exclusió dels mentiders de la Jerusalem celeste: «Fora [...] tots els qui estimen o fabriquen falsedats!» (22,15). La mentida està relacionada amb el drama del pecat i les seves conseqüències perverses, que han causat i segueixen causant efectes devastadors en la vida dels individus i de les nacions. Només cal pensar en tot el que va succeir en el segle passat, quan sistemes ideològics i polítics aberrants van tergiversar de manera programada la veritat i van dur a l'explotació i a l'extermini

² Cf. n. 77.

³ *Ibid.*, n. 78.

⁴ Joan Pau II, Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 2004, n. 9.

⁵ Cf. Joan Pau II, Discurs a la 50a Assemblea General de les Nacions Unides, 5 d'octubre de 1995, n. 3.

⁶ *De civitate Dei*, XIX, n. 13.

d'un nombre impressionant d'homes i dones, i fins i tot de famílies i comunitats senceres. Després d'experiències com aquestes, com no ens hem de preocupar seriosament davant les mentides del nostre temps, que són com el teló de fons d'escenaris amenaçadors de mort a diverses regions del món? L'autèntica recerca de la pau requereix prendre consciència que el problema de la veritat i la mentida concerneix cada home i cada dona, i que és decisiu per a un futur pacífic del nostre planeta.

6. La pau és un anhel inesborrable en el cor de cada persona, per sobre de les identitats culturals específiques. Precisament per això, cadascú ha de sentir-se compromès en el servei d'un bé tan preciós, procurant que cap tipus de falsedat no contamina les relacions. Tots els homes pertanyen a una mateixa i única família. L'exaltació exasperada de les pròpies diferències contrasta amb aquesta veritat de fons. Cal recuperar la consciència d'estar units per un mateix destí, en última instància transcendent, per poder valorar millor les pròpies diferències històriques i culturals, buscant la coordinació, en comptes de la contraposició, amb els membres d'altres cultures. Aquestes simples veritats són les que fan possible la pau, i són fàcilment comprensibles quan s'escolta el propi cor amb puresa d'intenció. Llavors la pau es presenta d'una manera nova: no com a simple absència de guerra, sinó com a convivència de tots els ciutadans en una societat governada per la justícia, en la qual es realitza en la mesura del possible, a més, el bé per a cadascun d'ells. La veritat de la pau crida tothom a conrear relacions fecundes i senceres, estimula a buscar i recórrer la via del perdó i la reconciliació, a ser transparents en les negociacions i fidels a la paraula donada. En concret, el deixeble de Crist, que es veu sotjat pel mal i per això necessitat de la intervenció alliberadora del Mestre diví, es dirigeix a ell amb confiança, conscient que «Ell no va cometre pecat ni va tenir mai als llavis la perfídia» (1Pe 2,22; cf. Is 53,9). En efecte, Jesús es va presentar com la Veritat en persona, i, parlant en una visió al vident de l'Apocalipsi, va manifestar un rebuig total a «tots els qui estimen o fabriquen falsedats» (Ap 22,15). Ell és qui revela la plena veritat de l'home i de la història. Amb la força de la seva gràcia és possible estar en la veritat i viure de la veritat, perquè només ell és absolutament sincer i fidel. Jesús és la veritat que ens dóna la pau.

7. La veritat de la pau ha de tenir un valor en si mateixa i fer valer la seva llum beneficiosa, fins i tot en les situacions tràgiques de guerra. Els pares del concili ecumènic Vaticà II, en la constitució pastoral *Gaudium et spes*, subratllen que «una guerra dissortadament ja esclatada no legitima automàticament qualsevol acció entre les dues parts en conflicte».⁷ La Comunitat Internacional ha elaborat un dret internacional humanitari per limitar tant

⁷ N. 79.

com sigui possible les conseqüències devastadores de la guerra, sobretot entre la població civil. La Santa Seu ha expressat en nombroses ocasions i de diverses maneres el seu suport a aquest dret humanitari, animant a respectar-lo i aplicar-lo amb diligència, convençuda que fins i tot en la guerra s'hi troba la veritat de la pau. El dret internacional humanitari s'ha de considerar una de les manifestacions més felices i eficaces de les exigències que es deriven de la veritat de la pau. Precisament per això s'imposa com un deure per a tots els pobles respectar aquest dret. S'ha d'apreciar el seu valor i cal garantir-ne la correcta aplicació, actualitzant-lo amb normes concretes capaces de plantar cara als escenaris variables dels actuals conflictes armats, així com a l'ocupació d'armaments nous i cada vegada més sofisticats.

8. Penso amb gratitud en les organitzacions internacionals i en tots els que treballen amb esforç constant per aplicar el dret internacional humanitari. Com podria oblidar, referent a això, tants soldats compromesos en delicades operacions per controlar els conflictes i restablir les condicions necessàries per assolir la pau? A ells vull recordar també les paraules del concili Vaticà II: «Els qui, dedicats al servei de la pàtria, formen part de l'exèrcit s'han de considerar servidors de la seguretat i de la llibertat dels pobles, i mentre compleixen rectament aquest encàrrec contribueixen verament a establir la pau.»⁸ En aquesta urgent perspectiva se situa l'acció pastoral dels bisbats castrens de l'Església catòlica: animo tant els ordinaris com els capellans castrens, perquè segueixin sent, en tot àmbit i situació, fidels evangelitzadors de la veritat de la pau.

9. Avui dia, la veritat de la pau segueix estant en perill i negada de manera dramàtica pel terrorisme que, amb les seves amenaces i accions criminals, és capaç de tenir el món en estat d'ansietat i inseguretat. Els meus predecessors Pau VI i Joan Pau II van intervenir en moltes ocasions per denunciar la terrible responsabilitat dels terroristes i condemnar la insensatesa dels seus plans de mort. En efecte, aquests plans s'inspiren sovint en un nihilisme tràgic i esglaiador, que el papa Joan Pau II va descriure amb aquestes paraules: «Qui mata amb atemptats terroristes conrea sentiments de menyspreu envers la humanitat, manifestant desesperació davant la vida i el futur; des d'aquesta perspectiva, es pot odiar i destruir tot.»⁹ Però no només el nihilisme, sinó també el fanatisme religiós, que avui es diu freqüentment *fonamentalisme*, pot inspirar i alimentar propòsits i actes terroristes. Intuint des del principi el perill destructiu que representa el fonamentalisme fanàtic, Joan Pau II el va denunciar enèrgicament, cridant l'atenció sobre

⁸ *Ibid.*

⁹ Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 2002, n. 6.

els qui pretenen imposar amb la violència la seva convicció sobre la veritat, en comptes de proposar-la a la lliure acceptació dels altres. I afegia: «Pretendre imposar a uns altres amb la violència el que es considera com la veritat, significa violar la dignitat de l'ésser humà i, en definitiva, ultratjar Déu, del qual és imatge.»¹⁰

10. Ben mirat, tant el nihilisme com el fonamentalisme mantenen una relació errònia amb la veritat: els nihilistes neguen l'existència de qualsevol veritat, i els fonamentalistes tenen la pretensió d'imposar-la amb la força. Malgrat que tenen orígens diferents i que les seves manifestacions es produeixen en contextos culturals distints, el nihilisme i el fonamentalisme coincideixen en un perillós menyspreu de l'home i de la seva vida, i, en última instància, de Déu mateix. En efecte, a la base d'un resultat comú tan tràgic hi ha, en últim terme, la tergiversació de la plena veritat de Déu: el nihilisme nega la seva existència i la seva presència provident en la història; el fonamentalisme fanàtic desfigura el seu rostre benvolent i misericordiós, substituint-lo amb ídols fets a la seva pròpia imatge. En l'anàlisi de les causes del fenomen contemporani del terrorisme és desitjable que, a més de les raons de caràcter polític i social, es tinguin en compte també les motivacions culturals, religioses i ideològiques més profundes.

11. Davant els riscos que viu la humanitat en la nostra època, és tasca de tots els catòlics intensificar arreu del món l'anunci i el testimoniatge de l'«evangeli de la pau», proclamant que el reconeixement de la plena veritat de Déu és una condició prèvia i indispensable per a la consolidació de la veritat de la pau. Déu és amor que salva, Pare amorós que desitja veure com els seus fills es reconeixen entre ells germans, responsablement disposats a posar els diversos talents al servei del bé comú de la família humana. Déu és font inesgotable de l'esperança que dóna sentit a la vida personal i col·lectiva. Déu, només Déu, fa eficaç cada obra de bé i de pau. La història ha demostrat amb escreix que lluitar contra Déu per extirpar-lo del cor dels homes duu la humanitat, temerosa i empobrida, cap a opcions que no tenen futur. Això ha d'impulsar els creients en Crist a ser testimonis convincents de Déu, que és veritat i amor al mateix temps, posant-se al servei de la pau, col·laborant àmpliament en l'àmbit ecumènic, així com amb les altres religions i amb tots els homes de bona voluntat.

12. Observant l'actual context mundial, podem constatar gratament alguns senyals prometedors en el camí de la construcció de la pau. Penso, per exemple, en la disminució en nombre dels conflictes armats. Certament, es tracta encara de passos molt tímids en el camí de la pau, però permeten ja albirar un futur de més serenitat, en particular per a les poblacions tan castigades de Palestina, la terra de Jesús, i per als habitants d'algunes regions

¹⁰ *Ibid.*

d'Àfrica i d'Àsia, que esperen des de fa anys una conclusió positiva dels processos de pacificació i reconciliació empresos. Són signes consoladors que necessiten ser confirmats i consolidats mitjançant una acció concorde i infatigable, sobretot per part de la Comunitat Internacional i dels seus organismes, encarregats de prevenir els conflictes i de donar una solució pacífica als actuals.

13. No obstant això, tots aquests signes no han de portar a un optimisme ingenu. En efecte, no es pot oblidar que, per desgràcia, hi ha encara conteses fratricides sagnants i guerres desoladores que semblen llàgrimes i mort en vastes zones de la terra. Hi ha situacions en les quals el conflicte, encobert com el foc sota la cendra, pot esclatar de nou causant una destrucció d'imprevisible magnitud. Les autoritats que, en lloc de fer el que és a les seves mans per promoure eficaçment la pau, fomenten en els ciutadans sentiments d'hostilitat cap a altres nacions, assumeixen una gravíssima responsabilitat: posen en perill, en zones que de per si ja són de risc, els delicats equilibris arribats a costa de laborioses negociacions, contribuint així a fer més insegur i ombrívol el futur de la humanitat. Què dir, a més, dels governs que donen suport a les armes nuclears per garantir la seguretat del seu país? Juntament amb innumbrables persones de bona voluntat, es pot afirmar que aquest plantejament, a més de funest, és totalment fal·laç. En efecte, en una guerra nuclear no hi hauria vencedors, sinó només víctimes. La veritat de la pau exigeix que tots —tant els governs que de manera declarada o oculta posseeixen armes nuclears, com els que volen aconseguir-les— inverteixin conjuntament la seva orientació amb opcions clares i fermes, encaminant-se cap a un desarmament nuclear progressiu i concordat. Els recursos estalviats d'aquesta manera podrien emprar-se en projectes de desenvolupament en favor de tots els habitants, i en primer lloc dels més pobres.

14. Pel que fa a això cal esmentar amb amargor les dades sobre un augment preocupant de les despeses militars i del comerç sempre pròsper de les armes, mentre es queden com estancats en el pantà d'una indiferència gairebé general els processos polític i jurídic empresos per la Comunitat Internacional per consolidar el camí del desarmament. Quin futur de pau serà possible si es continua invertint en la producció d'armes i en la investigació dedicada a desenvolupar-ne d'altres de noves? L'anhel que brolla des del més profund del cor és que la Comunitat Internacional sàpiga trobar la valentia i el seny per impulsar novament, de manera decidida i conjunta, el desarmament, aplicant concretament el dret a la pau, que és propi de cada home i de cada poble. Els diversos organismes de la Comunitat Internacional, comproment-se a salvaguardar el bé de la pau, obtindrien l'autoritat moral que és indispensable per fer creïbles i incisives les seves iniciatives.

15. Els primers beneficiaris d'una valenta opció pel desarmament seran els països pobres que, després de tantes promeses, reclamen justament la realització concreta del dret al desenvolupament. Aquest dret també ha estat reafirmat solemnement en la recent Assemblea General de l'Organització de les Nacions Unides, que ha celebrat aquest any el 60è aniversari de la seva fundació. L'Església catòlica, alhora que confirma la seva confiança en aquesta organització internacional, desitja que es renovi institucionalment i operativament perquè sigui capaç de respondre a les noves exigències de l'època actual, caracteritzada pel fenomen difús de la globalització. L'Organització de les Nacions Unides ha d'arribar a ser un instrument cada vegada més eficient per promoure en el món els valors de la justícia, de la solidaritat i de la pau. L'Església, per la seva part, fidel a la missió que ha rebut del seu Fundador, no deixa de proclamar arreu l'«evangeli de la pau». Animada per la seva ferma convicció de prestar un servei indispensable a tots els qui es dediquen a promoure la pau, recorda a tothom que, perquè la pau sigui autèntica i duradora, ha d'estar construïda sobre la roca de la veritat de Déu i de la veritat de l'home. Només aquesta veritat pot sensibilitzar els ànims cap a la justícia, obrir-los a l'amor i a la solidaritat i encoratjar tothom a treballar per una humanitat realment lliure i solidària. Certament, només sobre la veritat de Déu i de l'home es construeixen els fonaments d'una autèntica pau.

16. En concloure aquest missatge vull dirigir-me de manera particular als creients en Crist, per renovar-los la invitació a ser deixebles atents i disponibles del Senyor. Escoltant l'evangeli, benvolguts germans i germanes, aprenem a fonamentar la pau en la veritat d'una existència quotidiana inspirada en el manament de l'amor. És necessari que cada comunitat es lliuri a una labor intensa i bàsica d'educació i de testimoniatge, que ajudi cadascú a prendre consciència que urgeix descobrir cada vegada més a fons la veritat de la pau. Al mateix temps, demano que s'intensifiqui l'oració, perquè la pau és abans que res do de Déu que s'ha de suplicar contínuament. Gràcies a l'ajuda divina resultarà certament més convincent i il·luminador l'anunci i el testimoniatge de la veritat de la pau. Dirigim la mirada, amb confiança i abandó filial, cap a Maria, la mare del Príncep de la Pau. Al principi d'aquest nou any li vam demanar que ajudés tot el poble de Déu a ser en tota situació agent de pau, deixant-se il·luminar per la Veritat que ens fa lliures (cf. Jn 8,32). Que per la seva intercessió la humanitat incrementi la seva estima per aquest bé fonamental i es comprometi a consolidar la seva presència en el món, per llegar un futur més serè i més segur a les generacions futures.

Vaticà, 8 de desembre de 2005

Benedictus pp XVI

